

Ako Boh zasahuje, keď sa jeden muž modlí

Neuveriteľné vypočutia modlitieb



Roger J. Morneau



Neuveriteľné vypočutia modlitieb

Ako Boh zasahuje, keď sa jeden muž modlí

Neuveriteľné vypočutia modlitieb

Roger J. Morneau

Preložené z anglického originálu

Incredible Answers to Prayer

© Review and Herald® Publishing Association

Washington DC 20039-0555, 1990

Translation © Advent-Orion, 2002

ISBN 80-88960-85-1

Venovanie

Túto knihu venujem svojim vnúčatám, ktoré veľmi ľúbim. Kým môj život na tejto zemi sa blíži k záveru, ich sa len začína. Veľmi mi leží na srdci starosť o ich ďalší život – súčasný i budúci. Preto som v tejto knihe zachytil aspoň niektoré z mnohých skúseností, ktoré mi Svätý Duch daroval počas uplynulých rokov môjho života.

Dúfam, že v nej nájdú odvahu a inšpiráciu na získanie živej viery a duchovnej sily a že im pomôže vybudovať si neotrasiteľnú dôveru k nášmu nebeskému Otcovi a moci Svätého Ducha.

Mnohé mená v tejto knihe sú zmenené, aby sa uchránilo súkromie osôb, o ktorých bude reč v súvislosti s mojimi skúsenosťami.

I. kapitola

Toto je dom smrti

Všetko sa zbehlo prekvapujúco rýchlo. S manželkou Hildou sme cez víkend navštívili jej matku a prežili u nej krásny večer. Cesta z centra New Yorku ubehla príjemne.

Keď som sa o desiatej večer chystal do postele, padla na mňa hrozná únava. Zaspal som tvrdo, ale o tretej v noci som sa náhle prebudil. Po tvári mi stekal pot. Nemohol som dýchať. Došť ma to vydesilo. Pripisoval som to prekúrenej spálni, preto som otvoril okno a zhlboka sa nadýchol. Trochu sa mi uľavilo, ale zaspáť som už nemohol. Začal som kašľať, prevaľoval som sa zboka na bok, ale ťažkosti s dýchaním sa znovu vrátili.

Ranná sprcha mi nepriniesla osvieženie. Naopak, pocítil som veľkú únavu. Musel som zmobilizovať všetky sily, aby som sa oholil. Cesta k autu ma vyčerpala ako horská túra. Ťažkosti sa stupňovali. Pocítil som blízkosť smrti.

Na ten prvý decembrový deň roku 1984, keď som sa pre zlyhávanie srdcovej činnosti ocitol na kardiologickom oddelení nemocnice v Greater Niagara Falls, Ontario, nikdy nezabudnem. O niekoľko dní neskôr kardiológ konštatoval,

že ak by ma manželka priviezla o dvadsať minút neskôr, bol by som zomrel.

Uložili ma na jednotku intenzívnej starostlivosti, nasadili kyslíkovú masku, aplikovali niekoľko intravenózných injekcií a na monitore intenzívne sledovali činnosť môjho srdca. Tím lekárov a sestier sa všemožne snažil udržať ma pri živote. Všetko nasvedčovalo, že sa blíži smrť. Dokonca sa ma spýtali, či nechcem kňaza...

Okrem návštev mojej ženy, ktorá prichádzala za mnou každé dve hodiny, vždy však len na desať minút, ku mne nikto nesmel. Keď sa mi srdce trochu upokojilo, začal som spomínať.

Raz, pred štyridsiatimi rokmi, som už bol na smrť chorý. Bolo to v čase, keď som sa s Božou pomocou vymanil zo zajatia špiritizmu a rozhodol som sa celkom nasledovať Ježiša. Vtedy mi démonskí duchovia hrozili, že čoskoro zomriem, ak neprestanem svätiť biblickú sobotu. (Podrobne o tom píšem v knihe *Cesta do nadprirodzeného sveta.*)

Okrem mňa tu zápasilo o život ešte niekoľko ďalších ľudí. Pri pohľade na to som si pomyslel: „Toto je dom smrti!“

Všadeprítomný Boh

Uplynulo tridsaťšesť hodín a ja som bol ešte nažive. Dokonca som už nemusel mať stále nasadenú kyslíkovú masku. Vedomie sa mi rozjasnilo natolko, že som v duchu chválil Boha.

Raz v nedeľu večer nastal na jednotke intenzívnej starostlivosti rozruch. Po mojej ľavici ležal asi 30-ročný muž, ktorý napriek svojmu mladému veku prekonal už tri infarkty a teraz sa jeho stav akútne zhoršil. Dve sestry sa snažili udržať ho pri živote. Muž napravo odo mňa bol tiež na prahu smrti. Z lôžka

blízko inšpekčnej izby sestier som pozoroval, ako vrchná sestra zvoláva pomocný personál, aby pomohol zvládnuť situáciu. Aj stav ostatných pacientov sa javil ako beznádejný.

V tejto situácii som si spomenul na výpoveď jedného bývalého špiritistu z roku 1946. Povedal mi, že démonskí duchovia majú radosť, keď ľudia trpia a umierajú v bolestiach, zvlášť vo vojnách. Nadobudol som dojem, že i v tento večer istotne oslavujú, pretože mnohí z pacientov na JIS-ke boli tak blízko smrti.

V tejto chvíli stúpali k nebu moje prosby v modlitbe, nie za mňa, ale za ostatných pacientov. Počas uplynulých tridsiatich deviatich rokov som zakúsil, ako príhovorné modlitby priniesli mnohým ľuďom pomoc a požehnanie.

Už predtým som v modlitbách pravidelne prinášal do „intenzívnej Ježišovej starostlivosti“ nielen telesne, ale aj duchovne chorých ľudí. Výsledky boli povzbudzujúce. V mnohých prípadoch som na vlastné oči videl vypočutie týchto modlitieb.

Predstavoval som si môjho Pána a Spasiteľa vo svätyni svätých, ako koná nebeskú službu za padlé ľudstvo. (Žid 8,1.2) V srdci som pocítil nesmiernu vďačnosť za mnohé požehnania, ktorými tak súciteľne obdaril tých, za ktorých som sa modlil. Uvedomil som si, koľko súcitu má aj so mnou a moja radosť rástla.

Teraz som prosil o to, aby Kristus prostredníctvom Svätého Ducha obklopil každého trpiaceho pacienta atmosférou svetla a pokoja a prinavrátil mu zdravie, ak je to jeho vôľa. Ďakoval som Bohu za prednosť, že sa za nich môžem modliť. Pripomínal som si nekonečnú cenu obete Pána Ježiša na Golgote, ktorou zaplatil za hriechy všetkých ľudí, teda aj za hriechy mojich spolupacientov. Z vlastných skúseností som sa naučil, že príhovorné modlitby sú najefektívnejšie, keď mám istotu, že hriech neoddeľuje toho, za koho sa modlím, od Boha.

Už dlho som bol presvedčený, že ako kresťania by sme mali pre iných urobiť to, čo urobil Kristus, a čo oni sami pre seba nemôžu alebo nechcú urobiť, to znamená prosieť o odpustenie ich hriechov. Ježiš je nám príkladom. Keď zomieral na križi, prosil Otca o odpustenie hriechov pre tých, ktorí ho križovali. (Luk 23,34)

Neviem vysvetliť, čo sa deje, keď prosíme o odpustenie hriechov iných ľudí, no Bohu to umožňuje pôsobiť v ich životoch zvláštnou mocou. Videl som prenikavé zmeny u tých, za ktorých som sa takto modlil.

Boh ani na okamih nenaruší slobodnú vôľu tých, za ktorých sa modlíme. Nechce zbaviť človeka pút hriechu tak, že obíde jeho vôľu a slobodu rozhodovania. Tým, že sa modlíme, otvárame mu však možnosť zasiahnuť zvláštnou mocou do ich životov. Vyslobodí ich z pút hriechu a vo svojej slobode sa môžu pre neho rozhodnúť.

Povzbudený vlastnými skúsenosťami s Božou mocou som prosil, aby na pokraji smrti posilnil Boh moju kresťanskú skúsenosť tým, že mi dovolí vidieť jeho uzdravujúci dotyk na tomto oddelení. Potom som nebeskému Lekárovi a Stvoriteľovi ďakoval za vypočutie mojich modlitieb.

Ako som zistil už pred rokmi, démonickí duchovia tvrdo bojujú, kým sa vzdajú koristi. Ustúpia len moci Ducha Svätého. O štvrt hodinu po mojej modlitbe sa veľa pacientov na oddelení cítilo ešte horšie ako predtým a sestry stále pribiehali niekomu na pomoc. Potom sa stalo to, čoho sa ošetrojúci personál obával najviac. Srdce pána Smitha sa zastavilo.

Pohotovostný bzučiak na oddelení intenzívnej starostlivosti potvrdzoval naliehavosť situácie. Vrchná sestra volala cez nemocničný rozhlas všetkých lekárov, čo boli na klinike k

dispozícii, na pomoc. Traja z nich prišli okamžite. Jedna sestra mala stále pod kontrolou resuscitátor.

Lekársky personál robil, čo mohol na záchranu pána Smitha, no ani po desiatich minútach nebolo vidno nijaké zlepšenie. Ošetrojúci lekár prišiel s hlavou v dlaniach na sesterskú izbu, ktorá bola za sklom, a konštatoval: „Ten muž je mŕtvy!“

Hneď som volal k Pánovi života a vrúčne som ho prosil, aby veľkou mocou „ducha života“ (Rim 8,2), ktorý vzkriesil z mŕtvych Lazára, oživil aj pána Smitha. Sotva som povedal „amen“, nadobudol vedomie. Prekvapene sa pýtal, prečo je okolo neho toľko ľudí. Bol veľmi hladný a prosil si niečo na zjedenie.

Lekár hneď poslal sestru do kuchyne, aby mu doniesla niečo ľahké na zahryznutie. Pritom opakoval: „Za celý svoj život som nezažil čosi také!“

Moje modlitby boli vypočuté zázračným spôsobom. Nielenže pán Smith žil a cítil sa dobre, ale po celej jednotke intenzívnej starostlivosti sa rozhostil nebeský pokoj a požehnanie. Táto atmosféra naplnila celé toto miesto. Pacienti konečne pokojne zaspali. Ošetrovatelky stáli pri dverách oddelení a vychutnávali pohodu. Aj ja som zreteľne cítil Božiu prítomnosť.

Nový život

Hilda musela čakať dlhé hodiny, kým ju na niekoľko minút pustili ku mne.

Raz večer prišla asi okolo desiatej s tým, že potom pôjde na noc k matke. V čakárni oddelenia sa zoznámila s pani Smithovou, ktorá bola veľmi znepokojená zdravotným stavom svojho manžela. Pri jej poslednej návšteve stratil už všetku nádej a povedal, že si želá zomrieť. Teraz pani Smithová rozprávala mojej

žene, aký nečakaný obrat k lepšiemu nastal nielen v telesnom, ale aj v duševnom stave jej manžela. Predtým chcel zomrieť, teraz chce žiť.

O štyri dni, keď som už smel opustiť lôžko a JIS-ku, stretol som Smithovcov na chodbe kardiologického oddelenia kliniky. Na tvárach im bolo vidno radosť a pokoj – dotyk Božej lásky. Odvtedy si s nimi vymieňame listy. Pani Smithová píše, že manžel sa teší dobrému zdraviu a odkedy opustil kliniku, nevymešká v práci ani jediný deň. Čoskoro pôjde do dôchodku s vyhlídkou na krásne roky odpočinku.

Keď bol pán Smith vrátený do života, lekári skonštatovali, že aj stav ďalších pacientov na JIS-ke sa zlepšil natolko, že môžu byť prevezení na iné oddelenia kliniky. Stav pacienta-kardiaka naľavo sa tiež výrazne zlepšil a mohli ho preložiť. Mal veľkú radosť a budúcnosť očakával s nádejou. Starší muž po mojej pravej strane vyzeral ako celkom iný človek. Lekára veľmi prekvapila náhla zmena k lepšiemu. Dovolil mu opustiť nasledujúce ráno kliniku, ak zlepšenie potrvá. V utorok ráno muža skutočne prepustili. Bol som šťastný a vďačný Bohu, že som videl také jasné vypočutie modlitieb.

Môj zdravotný stav sa však zhoršil. Ešte v to ráno mi kardiológ po otázke, kedy budem aj ja prepustený z JIS-ky, naznačil, že pravdepodobnosť, že z jednotky odídem živý, je takmer nulová. Informoval ma o výsledkoch laboratórnych testov. Tie ukázali, že srdcovú svalovinu napadol akýsi vírus a veľmi ju poškodil. Spôsobil ťažkú arytmiu.

Lekár navrhol ešte poslednú možnú liečbu: zastaviť srdce elektrickým šokom s napätím 50 voltov a potom ho oživiť ďalším šokom vyvolaným napäťovým impulzom 200 voltov. Podpísal som súhlas s týmto postupom. No popoludní som sa

dozvedel, že nebol úspešný. Môj stav sa zhoršoval navyše tým, že pľúca sa začali plniť vodou. Bolo mi jasné, že to už nebude dlho trvať. V ten večer som mal čulú myseľ, hoci fyzicky som bol na tom dosť zle. Blížila sa moja šesťdesiatka. Spomínal som na tých uplynulých šesť desiatok rokov. Hlavou mi prechádzala jedna scéna života za druhou. Moje choré srdce bolo naplnené vďačnosťou pri pomyslení na to, ako milostivo so mnou Boh v minulosti zaobchádzal, ako ma chránil, žehnal mi a dával mi najavo, že nežijem nadarmo.

Moje spomienky sa zastavili pri jednej príhode, keď som mal sedem rokov. Bolo to vo východnej Kanade. „Je nažive! Ešte žije!“ volal môj najstarší brat Edmont, keď vypol prúd a zistil, čo sa stalo. Ako zvedavé dieťa som zašiel do obilného mlyna, ktorý patrilo môjmu otcovi. Tam som v šere zakopol o trám a spadol na 35 cm široký prevodový remeň. Remeň otáčal koleso s priemerom 90 cm, ktoré bolo poháňané veľkým kolesom s priemerom 2,7 m pomocou kladky vážiacej asi 160 kg. Spadol som hrudníkom na remeň, ktorý ma spočiatku ťahal pod veľké koleso, a potom hore, pod stropný trám, kde sa nakoniec zasekol. Ľudia počuli moje volanie o pomoc až do prvého poschodia, a to aj napriek hluku ťažkých strojov mlyna, ktorý drvilo krmivo. Keby sa osemcentimetrové držadlo neuvolnilo z objímky, keď budo-
vou otriasla prudká rana, bol by som zahynul. Namiesto toho však remeň spadol z menšieho kolesa, čo spôsobilo uvoľnenie kladky. Poháňacie koleso pracovalo s rachotom ďalej, až príbehol niekto, kto začul tú strašnú ranu, a vypol prúd. Moje zimné oblečenie – bunda, sveter, teplá košeľa a zimná bielizeň – všetko bolo roztrhané. Ľavá ruka mi visela bezvládne vedľa kolesa, chrbát ruky a prsty som mal obnažené až na kosť. Hrozila amputácia ruky, ale rodičia sa vrúcne modlili, lebo tiež už poznali

moc príhovorných modlitieb v mene Ježiša Krista. Všetko sa nakoniec obrátilo na dobré. Remeselníci tri dni opravovali pokazené súkolie. Podľa montérov, ktorí stroj opäť uviedli do chodu, to musela byť nadprirodzená moc, ktorá mi zachránila život.

Prišli mi na um slová Žalmu 107,8: „*Nech ďakujú Hospodini za jeho milosť, za jeho divy s ľuďmi.*“

Keď som ďalej spomínal na detstvo, prišlo mi na myseľ aj to, akú trpkosť som mal voči Bohu v dvanástich rokoch, keď nechal zomrieť milovanú mamičku. Vo svojom žiali som nevedel spojiť predstavu milujúceho Boha s tým, čo som prežíval. Bol som šokovaný, že Boh nič nepodniká, aby to ukončil. Stratil som vieru v Boha a vo všetko nadprirodzené.

Keď som bol starší, siahol som po dielach neveriacich autorov –Darwina a Huxleyho – ktoré ma presvedčili o tom, že človek nie je nič viac ako priamy potomok opíc. Ako dvadsaťjedenročný som sa rozhodol byť ateistom. Zavrhol som aj katolícku vieru rodičov. Celkom som poprel Boha a jeho existenciu.

Vtedy som vôbec netušil, že ma v nasledujúcich rokoch čaká šokujúce stretnutie s nadprirodzenou mocou. Nevedel som, že aj v tejto nepredstaviteľne ťažkej situácii bude Boh – napriek môjmu odporu voči nemu – stáť pri mne, bude sa o mňa starať a chrániť ma.

Bolo to v roku 1946 v Montreale, v Kanade, kde som sa nečakane stretol s kamarátom z vojny. Medzičasom sa stal členom spoločenstva, ktoré si robilo nárok na komunikáciu s duchmi mŕtvych. Čoskoro uviedol do tejto spoločnosti aj mňa. Zúčastňoval som sa na ich obradoch, na ktorých uctievali krásne a inteligentné nadprirodzené bytosti, ktoré považovali za bohov. V ich modlitebni viseli obrazy rôznych duchov, ktorí sa tam zjavovali tak zreteľne, že ich mohli odfotografovať a podľa fotografií namaľovať.

V tom čase som pracoval v židovskej továrni, kde sa zhotovovali výšivky. Raz si ma zavolať jeden z jej majiteľov. Práve prijal muža, ktorý bol kresťan, ale nesvätil nedeľu. Žiadal o voľnú sobotu, ktorú zachovával ako deň Božieho odpočinku. Poveril ma, aby som opatrne zistil, ku ktorej cirkvi ten muž patrí. Patril do spoločenstva Cirkvi adventistov siedmeho dňa. Prebudil vo mne záujem o Bibliu. Chcel som sa dozvedieť, čo sa v Biblii píše o nadprirodzenom svete duchov.

Ubehlo niekoľko dní a duchovia vraj informovali hlavného kňaza nášho spoločenstva, že študujem Bibliu a že bohovia zúria. O niekoľko dní vedúci našej skupiny ponúkli 10 000 dolárov za môj život. Duchovia žiadali, aby ma členovia spoločenstva vo vhodnej chvíli zastrelili. Obdarili troch dobrovoľníkov darom jasnovidectva, aby vedeli, kde sa nachádzam. Boh ma vtedy ochránil pred istou smrťou. (Podrobne som to vyrozprával v knihe *Cesta do nadprirodzeného sveta.*)

Teraz, na nemocničnej posteli, keď všetko prebiehalo pred mojimi očami ako film, bol môj duch jasný a silný napriek tomu, že telesne som bol na konci. Uvedomil som si, ako nikdy predtým, aká veľká moc sa skrýva v Božom slove! Hlavou mi prechádzali slová Žalmu 103,10-14, ktoré som sa naučil naspamäť:

„Nenakladá s nami podľa našich hriechov ani nám neodpĺaca podľa previnení. Ako vysoko je nebo nad zemou, tak jeho milosť prevyšuje tých, čo sa ho boja. Ako je vzdialený východ od západu, tak vzdaluje od nás naše neprávosti. Ako sa otec zmilováva nad synmi, tak sa Hospodín zmilováva nad tými, čo sa ho boja. On vie, ako sme utvorení, pamätá, že sme prach.“

Do môjho srdca prúdili nádej, viera a odvaha. Plný vďačnosti som myslel na jednu slnečnú aprílovú sobotu roku 1947, keď som bol pokrstený a stal som sa členom Cirkvi adventistov

siedmeho dňa v kanadskom Montreale. Na jeseň toho roku mi Pán dal ďalší krásny dar. Bolo to 20. septembra, keď sme sa s Hildou vzali. Moja mladá žena bola hlboko veriaca a poznala moc príhovorných modlitieb. Štyridsať rokov, počas ktorých sa satan snažil dostať ma čo najrýchlejšie do hrobu, sa za mňa vrúčne modlila.

Spomínal som si na dlhý rad príhod, keď sa môj život mohol skončiť, ak by ma predivným spôsobom nezachránil Duch Svätý.

Teraz som bol už naozaj unavený a prosil som Pána, aby som mohol zaspať. O tretej ráno, keď sestry začali roznášať lieky a prebudili nás, som sa už zas mohol v modlitbe rozprávať so svojim Pánom.

Hodina vyslobodenia

Od roku 1946, od toho zvláštneho stretnutia s démonskými silami a bytosťami, som zažíval okamihy strachu, keď som si pomyslel na budúcnosť. V takých chvíľach mi Duch Svätý pripomínal dve miesta v Biblii, ktoré mi poskytovali útechu a odvahu. Jedno v knihe Zjavenie Jána 12,11, kde je napísané:

„Ale oni nad ním zvíťazili krvou Baránkovou“, druhé v liste Rimanom 8,38.39: „Som totiž presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomné, ani budúce veci, ani mocnosti, ani to, čo je vysoko, ani to, čo je hlboko, ani nijaké iné stvorenie nebude nás môcť odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.“

Odvolávaním sa na Ježišovu svätú krv a jej moc som si budoval ochranu. Súčasťou mojich každodenných ranných pobožností bola aj časť Písma sv. u Matúša 27,24-34, ktorá opisuje ukrižovanie Pána Ježiša na Golgote. Keď som sa takto modlil,

všetok strach ma opustil a v srdci sa mi rozhostil hlboký pokoj. Tak je to dodnes.

Keď som o tretej hodine v noci užil lieky a premietol som si v mysli tie verše z Písma, predstúpil som pred Najvyššieho kňaza v nebeskej svätyni a povedal som mu, že ak sa moja púť po tomto území nepriateľa končí, som pripravený zomrieť, lebo je to údel každého.

„Ale,“ dodal som, „Pane, ďakujem ti, že si prijal tie mnohé modlitby vysielané za mňa a za moje uzdravenie. Ak je to milé v твоjich očiach, daj, aby všetci títo mohli uvidieť твоju odpoveď na ich modlitby a aby ich viera rástla aj touto skúsenosťou. Ak je to tvoja vôľa, posilni moje choré srdce oživujúcou mocou svojho Ducha, ktorá prebudila Lazára z hrobu, a daj mi dosť síl a energie na nasledujúce dni môjho života.“

Skúsenosť ma naučila, že Kristus môže zmeniť – nádherne zmeniť – aj celkom beznádejné situácie, keď vo viere uchopíme jeho moc a ak je to vôľa nášho nebeského Otca. Preto som bol v to ráno pevne presvedčený, že všetko, čo teraz príde, bude dobré.

Potom som tvrdo spal až do šiestej hodiny, keď prišla sestra z laboratória, aby mi odobrala trochu krvi. Okolo pol ôsmej sa objavil môj kardiológ a s úsmevom mi oznámil, že v mojom zdravotnom stave nastal nečakaný obrat k lepšiemu.

Nevedel to pochopiť. Pozrel sa na monitor a povedal: „Keď som vás videl naposledy, mali ste tep 145 – 185 úderov za minútu, teraz 80. Ak to tak zostane, budem vás môcť preložiť na oddelenie pre srdcové ochorenia.“

O tretej popoludní bol môj tep nezmenený, a tak som sa ocitol v krásnej izbe plnej slnka. Zrazu som pocítil, ako sa mi vracia radosť zo života a už ma neopustí. Dokonca aj špinavý

mestský sneh prebudil vo mne nový pocit vďačnosti, keď som zbadal, ako po ňom poskakuje malý vrabec.

Pán ma previedol údolím tieňov smrti. Mohol som na sebe zakúsiť moc príhovorných modlitieb a porozumieť viac tomu, ako pôsobia. Vedel som, že Pán slávy ma vrátil zo smrti do života. Táto mocná skúsenosť mi pomohla pochopiť, že Pán je pri mne prostredníctvom Svätého Ducha tak, ako som to nikdy predtým nepoznal.

Presne o týždeň po prepustení z jednotky intenzívnej starostlivosti som odchádzal z nemocnice na vlastných nohách. Nešli síce rýchlo, ale niesli ma pevne do sveta vonku – a bolo to nádherné!

2. kapitola

Svätý čas

Už na začiatku mojich kresťanských skúseností som stál pred situáciou, v ktorej som potreboval mimoriadnu pomoc Ducha Svätého.

Raz v stredu popoludní, v októbri 1947, rok po tom, ako som začal študovať Božie slovo, zúčastnil som sa na pobožnosti vo francúzsky hovoriacom spoločenstve v kanadskom Montreale. Po skončení sa na mňa obrátil kazateľ, či by som mu neurobil láskavosť a nezastúpil ho na jednom stretnutí. Manželia Gauvinovci, ktorí milujú Boha celým srdcom a navštevujú biblické hodiny, rozhodli sa študovať Bibliu aj s Jehovovými svedkami.

Určitý čas bolo všetko v poriadku, ale potom začali byť zmätení a nepokojní. Nielenže museli urobiť v živote dramatické zmeny, keď sa vzdali obradov a učenia rímsko-katolíckej cirkvi, ale navyše sa dostali do krízy, ktorú nevedeli vyriešiť sami.

Po každej biblickej hodine sa pán Gauvin vyjadril pred kazateľom, ktorý ho vyučoval, že s manželkou sú presvedčení, že adventisti majú vzácne poznanie biblických právd. Potom však prišli Svedkovia a po štúdiu s nimi uverili, že pravdu

majú oni. Napokon dospeli k záveru, že ďalej nemôžu takto pokračovať. Rozhodli sa vyriešiť konečne problém tvárou v tvár a pozvať kazateľa adventistov a predstaviteľov Spoločnosti Jehovových svedkov na diskusiu.

Obe strany súhlasili a každá bola presvedčená o pravde, ktorú učila. Náš kazateľ určil dátum stretnutia: budúca sobota o 20.00. Na stretnutí sa zúčastní dozorca Svedkov, ktorý mal zodpovednosť za celú oblasť francúzskej misie v Kanade. Gauvinovci pripomenuli, že ten muž bol predtým katolíckym kňazom a má titul doktora teológie.

Kazateľ sa ma spýtal: „Brat Morneau, mohol by si ma tam zastúpiť? V sobotu ráno musím odísť na dôležité zasadanie kazateľov do Ontario-Quebec v Oshave. Predseda počíta s tým, že nebudem chýbať.“

„A čo starší zboru?“ protestoval som.

„Už som s ním hovoril, ale nemôže ísť kvôli nejakej naliehavej rodinnej záležitosti.“

Kazateľ ma uistil, že som na túto úlohu veľmi dobre pripravený, pretože všetky dôležité verše z Písma viem naspamäť a napokon – že dobrý Boh bude určite so mnou. Povedal, že tento rozhovor sa môže stať udalosťou, na ktorú budem raz s radosťou spomínať.

„Pastor,“ povedal som, „pôjdem, ale s pocitom hlbokej nedostatočnosti. Cítim sa ako Mojžiš, ktorý povedal: Kto som ja, aby som šiel k faraónovi?“

V piatok zavčasn rána sme s Hildou nastúpili do vlaku do Quebec City. Cesta ubiehala radostne. Bol krásny, jasný, chladný deň. Celá príroda odzrkadľovala Božiu lásku.

Gauvinovci nás pozvali na celý víkend. Stretnutie sa malo uskutočniť v dome jedného z Jehovových svedkov. Mali tam

byť najmä tí, ktorí s nimi študovali Bibliu. Pani Gauvinová sa nechcela zúčastniť. Jeden zo Svedkov ju varoval, že to bude ostrý, neústupný rozhovor. Preto sa aj Hilda rozhodla, že zostane s ňou.

Pán Gauvin a ja sme prišli presne. Na naše prekvapenie sme v obývačke aj v jedálni našli veľké množstvo ľudí. Vedúci Jehovových svedkov nespokojne poznamenal, že kazateľ adventistov nemohol prísť. Cítil sa ohrozený vo svojej dôstojnosti a myslel si, že diskutovať s „nováčikom“ je pod jeho úroveň.

Povedal, že dvadsať minút rozhovoru úplne postačí na vyjasnenie celej záležitosti a nezostane nijaká pochybnosť o tom, že Svedkovia majú pravdu.

Počiatočných dvadsať minút diskusie ubehlo celkom dobre. Všetky predložené otázky boli bez pochybností dokázané a zo strany Svedkov odsúhlasené ako pravda. Dvadsať minút sa však natiahlo na dve a polhodinovú diskusiu. Bolo veľmi ťažké súhlasiť s argumentmi a vedomosťami tohto muža, pretože sa so svojou teológiou pohyboval v uzavretom kruhu. Keď som ho konfrontoval s niektorými jasnými veršami Písma, rýchlo odviezol rozhovor na inú tému.

Tak napríklad tvrdil, že Ježiš nevstal z hrobu v skutočnom tele, ale v duchovnom. Ako odpoveď na to som otvoril Lukáša 24,36-43, texty, v ktorých sa opisuje Ježišovo vzkriesenie: *„Kým o tom hovorili, on sám sa postavil doprostred medzi nich a povedal im: Pokoj vám! Ale oni zdesení a prekvapení sa domnievali, že vidia ducha. Povedal im: Čo ste prestrašení a prečo máte v srdci pochybnosti? Pozrite sa na moje ruky a nohy, že som to ja! Dotknite sa ma a presvedčte sa! Veď duch nemá mäso a kosti – a ja, ako vidíte, mám.“*

Môj oponent ma prerušil a povedal, že toto miesto dobre pozná, ale že sa nemôže brať doslova. Citoval niektoré miesta z Biblie tak, že ich vytrhával z kontextu. Potom zobral do ruky ich Preklad nového sveta Svätých písniem a do našej témy sa snažil vnieť nové „svetlo“. Dotýkali sme sa rôznych okruhov a stále som cítil, ako ma Duch Svätý posilňuje a v myšlienkach mi pripomína argumenty z Božieho slova. Po chvíli pán Gauvin prerušil náš rozhovor a navrhol tému: „Sobota – siedmy deň“, o čom sa sám potreboval uistiť, aby sa mohol správne rozhodnúť.

Ako som očakával, môj partner v rozhovore sa rýchlo zapojil do diskusie: „Židovská sobota bola pribitá na kríž a navždy zrušená! Kríž oslobodil ľudí raz navždy od predpisov, na ktoré Židia kládli dôraz, pretože vyšli z otroctva. Predpisy predstavovali pre vtedajšiu dobu nevyhnutné obmedzenia, ktoré mali zlomiť ich spupné, vzdorovité správanie. Sobota bola teda dňom, ktorý si pre Boha oddelili, aby ich vyučoval. Ale my sme slobodní v Kristovi a môžeme siedmy deň týždňa využiť na lepšie veci.“

Odpovedal som: „Boh nikdy nechcel, aby ľudia považovali sobotu za židovské ustanovenie. V tento deň už na samom počiatku dokončil Stvoriteľ všetky svoje diela a odpočinul si, tak ako je to napísané v 1. Mojžišovej 2,2.3: *„Na siedmy deň Boh dokončil svoje dielo, ktoré konal; na siedmy deň si odpočinul od všetkého diela, ktoré vykonal. Nato Boh požehnal siedmy deň a posvätil ho, lebo v ňom si odpočinul od všetkého diela, ktoré stvorením začal konať.“*

„Boh určil celkom jasne biblickú sobotu ako „pamätník“ stvorenia, preto jej platnosť naďalej trvá. Má zároveň udržiavať jeho stvorenie po všetky nastávajúce dni. Len na tento jeden

deň vložil Boh svoje zvláštne požehnanie pre tých, ktorí ho zachovávajú.“

Potom som veľmi pozorne a s dôrazom prečítal celé štvrté prikázanie z Desatora, 2. kniha Mojžišova 20,8-11: *„Pamätaj na deň soboty, aby si ho svätzil. Šesť dní budeš pracovať a robiť akékoľvek svoje dielo. Ale siedmy deň je sobota Hospodina, tvojho Boha. Nebudeš robiť nijakého diela ani ty ani tvoj syn ani tvoja dcéra, tvoj sluha ani tvoja dievka ani tvoje hovädo ani tvoj pohostín, ktorý je v tvojich bránach. Lebo šesť dní činil Hospodin nebesia a zem, more a všetko, čo je v nich, a odpočinul siedmeho dňa. Preto požehnal Hospodin deň soboty a posvätil ho.“* Zároveň som sa v duchu ustavične modlil, aby Duch Svätý osvietil mysle všetkých prítomných a zmysel týchto slov vštepil nezmazateľne do ich pamäti. Hlboké štúdium o sobote neprichádzalo vôbec do úvahy, pretože ten muž všetko okamžite odmietal. V tejto atmosfére sa nedalo pokročiť, preto som sa kvôli pánovi Gauvinovi ospravedlnil a nechcel už ďalej diskutovať. Po chvíli mlčania som sa rozhodol s Božou pomocou predsa len pokračovať v rozhovore.

Vedúci Jehovových svedkov opakovane zdôrazňoval, že Kristus pribil predpisy Zákona na kríž. V tomto bode som s ním výnimočne súhlasil. Áno, Boh použil tieto ustanovenia na to, aby deťom Izraela poukázal na nekonečnú obeť, ktorú priniesol Pán slávy na Golgote. Vysvetlil som, že Kristus na kríži zrušil obetný zákon, pretože deti Izraela prinášali nekonečné obeť zvierat. Tým, že priniesol svoju dokonalú obeť na Golgote, zrušil raz navždy obeť zvierat.

Prečítal som 5. knihu Mojžišovu 31,24-26: *„ Keď Mojžiš dopísal slová tohto zákona do knihy v plnom znení, prikázal levítom, ktorí nosili truhlu zmluvy Hospodinovej: Vezmite túto*

knihu zákona a uložte ju k truhle zmluvy Hospodina, svojho Boha, a tam bude svedkom proti tebe.“

Upozornil som na to, že morálny zákon, ktorý obsahuje desať Božích prikázaní a medzi nimi aj prikázanie o sobote, napísal Boh na Sínaji svojím prstom na kamenné dosky a prikázal Izraelcom, aby ich vložili **DO** truhly zmluvy, kým obetný zákon, ktorý napísal Mojžiš do knihy, mal byť položený **VEDĽA** nej! Mnohí z poslucháčov boli prekvapení, keď počuli toto vysvetlenie. Zdôraznil som, aký veľký rozdiel je v Božích očiach medzi tým, čo on sám označil za sväté, a tým, čo je obyčajné, dočasné.

Najskôr som im vyrozprával príbeh o Nádabovi a Abíhúovi, ktorí prišli o život, lebo nerozlišovali medzi svätým a nesvätým. Potom som prečítal z 3. Mojžišovej 10,1.2: *„Áronovi synovia Nádáb a Abíhú vzali každý svoju misu na uhličky, dali do nej oheň, naň položili kadidlo a obetovali Hospodinovi neposvätný oheň, čo im Hospodin neprikázal. Preto vyšľahol oheň pred Hospodina a strávil ich, takže zomreli pred Hospodinom.“*

Desiaty verš tejto kapitoly ukazuje, v čom sa môže Boží ľud poučiť z tejto tragédie. Musíme rozlišovať medzi svätým a nesvätým, čistým a nečistým. Potom som sa spýtal: „Nemáme Božie prikázanie o sobote považovať za sväté, dodržiavať ho a venovať mu plnú pozornosť?“

Všetci zhromaždení pozorne počúvali a viacerí mi odpovedali, že si zasluhuje povšimnutie. Ale ich vedúci mal iný názor. Pokúsil sa odvieť pozornosť inde a povedal: „Vezmite si napríklad našich prvých rodičov. Adam nebol schopný splodiť dcéry, preto mal mať jeden z jeho synov sexuálny styk so svojou matkou. Len tak mohol naplniť príkaz o zaľudnení zeme.“

Neveril som vlastným ušiam. Bolo mi jasné, že tento muž, napriek svojím veľkým vedomostiam, vie tak málo o Bohu! Bol prekvapený, keď som otvoril Bibliu a čítal z 1. Mojžišovej 5,3-5: „Keď mal Adam stotridsať rokov, splodil syna sebe podobného, na svoj obraz, a dal mu meno Šét. Adam žil po splodení Šéta ešte osemsto rokov, a mal synov i dcéry. Celkove Adam žil deväťstotridsať rokov; potom zomrel.“ Nato povedal: „To znamená, že človek sa môže stále dozvedieť niečo nové, hoci je starý.“

Žiaľ, znovu to chcel „zahrať do autu“. Potreboval desať minút na to, aby povedal, že Biblia nie vždy myslí to, čo hovorí. Nechal som ho chvíľu hovoriť a ten čas som využil na tichú modlitbu, aby Boh ovplyvnil členov tejto skupiny spôsobom, aký ešte nezakúsili a aby to urobil najmä pre pána Gauvina.

Keď som sa začal modliť, prestal som vnímať, čo ten muž hovorí. V duchu som sa modlil: „Otče na nebi! Pane vesmíru, obraciam sa na teba pre zásluhy Ježiša Krista, Pána slávy, ktorý podstúpil Golgotu, aby zachránil padlé ľudstvo. Otče, vidím, že som sa nikam nedostal s tým, čo som tu povedal. Potrebujem tvoju pomoc, a potrebujem ju rýchlo. Sú tu ľudia, ktorí sa dnes večer musia rozhodnúť, ktorá cesta je správna, ak majú byť raz na novej zemi. Keby som tak hovoril jazykom anjela! Ale ty, Otče, máš niečo oveľa lepšie – najväčšiu moc svätej Trojice – Ducha života, ktorý môže zvíťaziť nad hriechom, obmäkčiť naše tvrdé srdcia a naplniť ich tvojou láskou. Znič moc satana a jeho anjelov a rozprestri nad nami svoju božskú atmosféru svetla a pokoja, aby mohol každý urobiť správne rozhodnutie. Ďakujem ti, Pane, že ma počuješ, a že si na moju modlitbu už odpovedal.“

Vzápätí mi napadla myšlienka: „Povedz tým ľuďom o nedôvere voči Bohu, o nevere, ktorá napíňa ľudské srdcia –aké obrovské množstvo ľudí sa tým pripraví o večné Božie kráľovstvo.“

Pretože to bolo krátko po mojom obrátení, horlivo som študoval Božie slovo a práve som dočítal Starú zmluvu spolu s knihami E. G. Whiteovej *Patriarchovia a proroci* a *Proroci a králi* (vydal Advent-Orion, pozn. redakcie). Jedna myšlienka vtedy na mňa hlboko zapôsobila. Podstata tkvie v tom, že človek je od svojej prirodzenosti naplnený nedôverou voči Bohu a sám ju nevie prekonať. Preto Duch Svätý robí denne zázraky oslobodenia od tejto nedôvery v našom živote.

Len čo som zase dostal možnosť niečo povedať, riekol som: „Priatelia, my sme tu dnes večer spolu preto, že milujeme Ježiša, ktorý dal svoj život za nás na Golgote a prajeme si z celého srdca mu slúžiť. Ale niekedy nám nie je celkom jasné, ako to máme robiť. Preto máme často v srdci zmätok. Dokonca môžeme byť celkom bezradní. Milióny ľudí pred nami mali tú istú skúsenosť.“

Všetci s napätím počúvali, tak som pokračoval: „V našej padlej ľudskej prirodzenosti pôsobí sila, ktorá nás stále odvádza od nášho Stvoriteľa. Chce nám vziať istotu, kým Duch Svätý nad našou neverou a nedôverou nezvítazi. Bez jeho pomoci sme stratení.“

Ich pozornosť bola stále sústredená, tak som ešte pokračoval: „Aby som doložil to, čo tu hovorím, musím to urobiť pomocou Biblie a podľa nej si overiť svoje názory a pochybnosti. Čítame o Kainovi, ktorý zabil svojho brata, pretože Ábelova dôvera bola pre neho ustavičnou výčitkou. Myslime aj na množstvo ľudí, ktorí pre nedôveru zahynuli pri potope. Alebo na potomkov Nóacha, ktorých nedôvera a nevera nútili

postaviť si Babylonskú vežu. Keď sa už nevera a nedôvera šírili na celé ľudstvo, povolal Boh Abraháma z chaldejského mesta Úr. Pripomeňme si deti Izraela, ktoré štyridsať rokov blúdili po púšti, lebo im nevera zamedzila vstup do zaslúbenej zeme.“

Videl som im na tvárach, že Duch Svätý na nich mocne pôsobí. Pokračoval som: „Priatelia, naša nedôvera a nevera voči Bohu môžu blokovať Božie požehnanie. V Biblii o Ježišovi čítame: *'Pre ich neveru neurobil tam mnoho divov.'* (Mat 13,58) Premýšľajte o tom – ľudia sami seba zbavujú požehnania, a to je veľmi, veľmi smutné.“

Kým som hovoril – päť až sedem minút – v miestnosti bolo také ticho, že by bolo počuť spadnúť špendlík. Bol som zvedavý, kam nás chce Duch Svätý doviest.

„Ako si v tom môžeme pomôcť?“ prerušil ticho pán Gauvin.

„Všetko, čo vám môžem povedať, je moja osobná skúsenosť. V liste Efezanom 2,8 čítame: *'Lebo milosťou ste spasení skrze vieru.'* Priatelia, podľa mňa milosť je moc Ducha Svätého v činnosti. Preto sa každé ráno modlím: „Otče v nebi, odvolávam sa na vzácnu krv, ktorú Kristus preliat za nás na Golgote. To je dôvod, prečo smiem očakávať a žiadať pomoc v zápasoch proti satanovi. Chráň ma, prosím, mocou Ducha Svätého dnes pred sebou samým, pred sebestvom a hriechom, pred vplyvom sveta a mocou padlých anjelov. Chráň ma pred neverou a nedôverou, ktoré sa vtierajú do môjho srdca a daruj mi dôveru k tebe, aby som ťa našiel v tvojom Slove. Ďakujem ti, Otče, za tvoju milosť a lásku.“

Vysvetlil som im, ako mi taká modlitba vždy prinesie pokoj, spokojnosť a múdrosť. „Myslím si, že múdro koná ten, kto berie Božie slovo vážne. Spomeňme si na horiaci krík na púšti, ku ktorému sa Mojžiš približoval. Boh ho varoval: *'Zo-*

buj si obuv z nôh, lebo miesto, na ktorom stojíš, je posvätná pôda. (2 Moj 3,5)

Keby Mojžiš Bohu nedôveroval, mohol povedať: Pane, ja nevidím žiadny rozdiel medzi týmto a inými kríkmi! Si si naozaj istý, že to miesto, na ktorom stojím, je posvätná pôda? On však vzal Božie slovo vážne a zachoval sa podľa neho. Aj my môžeme mať také skúsenosti ako Mojžiš s horiacim krom, keď budeme brať sobotu ako svätý Boží deň, siedmy deň týždňa, deň Božieho i nášho odpočinku. Vy ani ja nemôžeme stáť vo svätej zemi, ale môžeme stáť v svätom čase, keď vezmeme Božie slovo vážne a budeme rešpektovať svätú sobotu.“

„O vašej skúsenosti, pán Morneau, môžeme diskutovať,“ prerušil ma dozorca Jehovových svedkov. V tom okamihu vstal pán Gauvin, pohybom ruky ho zastavil a povedal: „To nie je dôležité! To, čo nám tu brat Morneau rozprával, som už prežil, práve tu a práve teraz. Modlil som sa s ním jeho modlitbu. Duch Svätý prebudil moju myseľ a dal mi porozumieť. Už som sa rozhodol. Odo dneška budeme ja a moja rodina slúžiť Bohu spôsobom, aký chce On. Budeme adventistami siedmeho dňa, pretože oni prinášajú pravdu pre túto dobu.“

Keď som počul tie slová, srdce mi zaplesalo. Aké fantastické víťazstvo tu dosiahol Duch Svätý! Áno, moja manželka i kazateľ mali pravdu, keď hovorili, že toto stretnutie sa môže stať skúsenosťou, na ktorú budem spomínať s veľkou radosťou!

O niekoľko mesiacov prišli manželia Gauvinovci aj s deťmi k nám do Montrealu, lebo ich deti chceli spoznať a navštevovať našu cirkevnú školu. Celých šesť rokov, kým sme odišli do USA, patrili k našim najlepším priateľom.

Aké je to nádherné, keď nás Boh môže použiť ako poslov svojho Ducha a môžeme byť iným na požehnanie!

Citát, ktorý tu uvediem, ma stále inšpiruje k tomu, aby som očakával od Boha veľké veci: *„I nám, dnes žijúcim, patrí zaslúbenie Ducha Svätého, tak, ako prvým učeníkom. Jeho Duch a jeho milosť sú v tejto hodine ponúkané všetkým, ktorí mu dôverujú a berú ho za slovo.“* (8 T 20)

3. kapitola

Rast v milosti a poznaní Boha

Kým sa dostanem k najdôležitejším faktorom, ktoré aktivujú moc príhovorných modlitieb, považujem za dôležité porozprávať niektoré udalosti, ktorými ma Boh pripravil tak, aby prostredníctvom mojich modlitieb mohol požehnať iným. Pomohli mi spoznať dve veci: moc a dôležitosť príhovorných modlitieb.

Apoštol Peter vo svojom druhom liste píše o tom, čo pre kresťanov svojej doby považoval za najdôležitejšie – o Božom požehnaní, ktoré sa rozhojní v ich živote, ak lepšie spoznajú nebeského Otca a Ježiša Krista, svojho Pána: *„Milosť a pokoj nech sa rozhojňujú medzi vami v poznávaní Boha a Ježiša, nášho Pána. Jeho božská moc nám darovala všetko potrebné pre život a zbožnosť, keď sme poznali toho, ktorý nás povolal vlastnou slávou a dokonalosťou.“* (2 Pet 1,2,3)

Podobná myšlienka, ktorá obohatila môj život viery viac, než som si vedel predstaviť, vyšla z pera Ellen Whiteovej. Na poslednej strane knihy Víťazstvo Božej lásky je napísané: *„Náplňou života vo večnom bezčase bude stále slávnejšie po-*

znávanie Boha a jeho Syna, Ježiša Krista. Čím obsiahlejšie bude toto poznanie, tým väčšia bude láska, úcta a šťastie. Čím viac budú ľudia poznávať Boha, tým viac budú obdivovať jeho povahu.“

Čím viac premýšľam o týchto veciach, tým viac rastie moja túžba byť na novej zemi. Hovorím si: „Prečo mám čakať až do chvíle, keď sa začne večnosť, a nezačať už dnes?“

Všetky tie slová som sa naučil naspamäť. Tým majú pre mňa ešte väčší význam. Každý deň som prosil Pána, aby sa tieto zaslúbenia skutočne prejavili v mojom každodennom živote.

Teraz vám porozprávam jednu z mnohých skúseností, ktoré som potom zažil. Bolo to v januári. Vládla zima. Už dlhšie som si v Biblii študoval tému *viera*. V duchu som sledoval celý ten zástup ľudí, ktorí pre svoju nedôveru od Boha nakoniec odpadli. Ale Písmo hovorí aj o tých, ktorí vďaka tomu, že rozvíjali svoju stálu nemennú dôveru k nebeskému Otcovi, získali živú vieru. Viera v Boha a moc Ducha Svätého posilňujú našu dôveru v každodennom živote.

Nasledujúce slová E. G. Whiteovej ma často povzbudzovali: „*Viera je dar Ducha Svätého (1 Kor 12,9), ktorý je daný všetkým, ktorí si ho vážia.*“ (VSV 380) Uvedomoval som si, aká vďačnosť voči Bohu by mala naplniť moje srdce za to, že mi Duch Svätý toľkokrát v živote dal živú a silnú vieru. Vyjadril som Bohu svoju vďačnosť a prosil som ho, aby ju vo mne ešte posilnil.

Pri rannej pobožnosti som si v 8. kapitole Skutkov apoštolov čítal skúsenosť Filipa. Anjel mu prikázal, aby šiel na cestu do Gazy, na juh od Jeruzalema. Tam sa stretol s komorníkom etiópskej kráľovnej. Cudzinec sedel vo voze a čítal si Izaiášovo

proroctvo. Duch Svätý prikázal Filipovi, aby sa priblížil k tomu vozu. (v. 29) Výsledkom komorníkovho stretnutia s Filipom bol krst. V Biblii čítame: „*Keď však vystúpili z vody, Pánov Duch uchwátil Filipa... Filip sa však ocitol v Azóte.*“ (v. 39.40) Azot bolo malé mestečko, vzdialené asi 30 km od miesta, kde sa Filip rozlúčil s komorníkom.

Keď som príbeh čítal, povedal som si: „Aké to boli nádherné časy, keď bol Duch Svätý tak blízko ľudí!“

Vtedy som pracoval ako obchodný zástupca a v ten deň, o deviatej večer, som sa mal stretnúť s jedným stavebným podnikateľom. Býval pri ceste vzdialenej asi 8 kilometrov na sever od Castile, New York. Náš dom bol približne 14 kilometrov od Arcade, v mestečku Curriers.

Aby som sa vyhol vyznačenej obchádzke smerom na východ, rozhodol som sa ísť naprieč, poľnou cestu a ušetriť tak čas. Žiaľ, kvôli častým rázcestiam som zabľúdil. Vždy som sa musel na nejakej farme spýtať na správny smer. Stratil som hodinu času.

Okrem toho som zistil, že benzínu v nádrži rýchlo ubúda. Počítal som s tým, že natankujem v Castile, cestou domov. S hodinovým oneskorením som konečne dorazil na miesto nášho stretnutia.

Pri rozhovore o rôznych obchodných záležitostiach ubiehal čas ako voda. Keď som dopísal objednávku a chystal sa na odchod, zistil som, že hodinky ukazujú polnoc a o tankovaní už nemohlo byť ani reči – nebolo kde.

Podnikateľmi chcel ušetriť čas. Radil mi, ako sa dostať domov najkratšou cestou, keďže som bol v celkom cudzej krajine. Keď som vyšiel von, roztriasol som sa od zimy. Teplomer ukazoval -20° C!

„Dúfam, že máte dobrú batériu!“ povedal. „Áno, pane, mám tú najlepšiu batériu na zimu!“ Zakýval som mu a naštartoval som.

V treskúcej zime som prešiel asi osem kilometrov. Náhle mi motor začal vynechávať. Letmý pohľad na ukazovateľ paliva ma ubezpečil, že nádrž je prázdna. Zmocnila sa ma hrôza pri pomyslení, že jediná farma je odtiaľ vzdialená asi dva kilometre – a nič ďalšie na obzore.

V duchu som sa videl v nemocnici s amputovanými prstami. Spomenul som si, ako mi v sedemnástich rokoch omrzli všetky prsty na nohách. Teplota v severnom Quebecku bola každé ráno -42°C . Bol som vtedy päť mesiacov v nemocnici. Prsty mi očerneli a mäso z nich odpadlo. Potom som musel absolvovať rad plastických operácií. Keď ma prepúšťali, chirurg, ktorý ma operoval, mi povedal, že som už nemusel byť nažive. Obával sa, že mi nohy čoskoro zasa omrznú a potom už nezostane nič iné, len amputácia.

Teraz, v mraze, uprostred noci, som v strachu volal: „Drahý Ježišu, prosím, pomôž mi!“ Už toľkokrát som takto volal, keď som stál tvárou v tvár záhube a Ježiš ma nikdy nesklamal. O chvíľu nato sa auto dalo pomaly do pohybu. Ježiš ma nenechal v úzkych. V duši sa mi rozhostil hlboký mier, hoci auto išlo čoraz pomalšie.

Znovu som sa začal modliť: „Odpusť mi, prosím, že som prepadol panike, hoci si ma nikdy nenechal bez pomoci. Ó, Pane, ja viem, že keď kedysi Duch Svätý mohol preniesť Filipa tridsať kilometrov, môže preniesť aj mňa s autom cez všetky pahorky až do Curriers, ak je to jeho vôľa. Drahý Ježišu, kiež Duch Svätý, ktorý riadi atómy, naplní palivovú nádrž tak, aby som došiel až domov. Ďakujem Ti, Pane, za pomoc!“

Náhle som pocítil, akoby niekto zozadu narazil do môjho auta. Rozbehlo sa, motor začal pracovať, ale nie tak pomaly, ako predtým. Auto nabralo rýchlosť, motor začal pravidelne bzučať – ale tachometer stál! Dokonca som musel zložiť nohu z pedálu, keď voz svištal cez kopce, na ktoré som predtým nemohol vyjsť. Jasal som a chválil môjho Pána za jeho moc, ktorá spôsobila zázrak.

Potom som začal citovať verše Žalmu 107,1.2.8: *„Ďakujte Hospodinovi, lebo je dobrý, lebo naveky trvá jeho milosť. Takto nech hovoria tí, ktorých vykúpil Hospodin, ktorých vykúpil z ruky protivníka. Nech ďakujú Hospodinovi za jeho milosť, za jeho divy s ľuďmi.“*

Chválil som Boha z celého srdca a po tvári mi tiekli slzy vďačnosti. Nikdy predtým mi nezneli slová Žalmu 100,1-5 tak úžasne, ako v tento deň: *„Plesaj Hospodinovi, celá zem! Radostne slúžte Hospodinovi, prichádzajte pred neho s jasotom! Vedzte, že Hospodin je Boh, utvoril nás on, patríme jemu, sme jeho ľud, ovce jeho pastvy. Vstúpte do jeho brán s vďakou, a s chválospevom do jeho nádvorí, ďakujte mu, dobrorečte jeho menu, lebo Hospodin je dobrý, jeho milosť trvá naveky a jeho vernosť z pokolenia na pokolenie!“* Nikdy predtým som tak neprecítil tieto slová, nikdy mi nezneli tak nádherne!

Keď som dorazil k nášmu domu, auto zastalo. Ale do garáže sa mu už nechcelo. Vypol som zapaľovanie a bežal dnu. Bol som šťastný, že som v kuchyni ešte zazrel svetlo.

Hilda sa pred polnocou prebudila a videla, že ešte nie som doma. Na kolenách vrúcne volala k Bohu, aby mi pomohol. Len čo som vošiel do dverí, hneď spoznala, že sa muselo stať niečo nádherné, zázračné! „Vyzeráš taký radostný! Akú dobrú správu mi prinášaš?“

Rozprával som jej, ako ma Duch Svätý preniesol s autom takmer 50 kilometrov bez benzínu! Spoločne sme skoro hodinu chválili nášho Boha. Potom sme si ľahli, no nedarilo sa nám zaspáť. Znovu a znovu sme sa vracali k mojej skúsenosti.

Ráno som chcel auto naštartovať a dať ho do garáže, ale márne. Musel som zísť na najbližšiu farmu, kúpiť benzín a až potom sa rozbehlo.

Zoči-voči smrti, keď niet času na modlenie

Nič tak nedonúti človeka intenzívne a oddane sa modliť, ako keď sa ocitne tvárou v tvár smrti. Prežil som aj to, že nič tak rýchlo nezaženie strach, ako keď si vyvoláme v mysli verše z Písma sv., ktoré hovoria o tom, ako Boh vyslobodzoval v minulých časoch.

V hodinách duševnej tiesne a naliehavej potreby pomoci posilňuje Duch Svätý dušu a dodáva silu prostredníctvom svojho Slova. Boží ľud, ktorý zachováva Božie prikázania, bude musieť v blízkej budúcnosti prejsť otrasnými skúsenosťami, keď mocnosti temnoty zosilnia svoje útoky natoľko, že sa budú usilovať zničiť každého, kto nebude pevne zakotvený na Skale vekov!

Prežil som také skúsenosti, ktoré by ma priviedli k šialenstvu, keby moja myseľ nebola posilňovaná Božím slovom a keby som sa v úplnej dôvere nespoľahol na svojho Pána. Dovoľte mi povedať: Keď raz budete musieť prechádzať ohňom a Duch Svätý vás odtiaľ vyvedie neporušených, stanete sa úplne inými ľuďmi a budete cítiť oveľa viac Božiu blízkosť.

Koncom marca, asi dva mesiace po tej udalosti, napadlo západne od New Yorku veľké množstvo snehu. Vo Wyoming

County vytvorili snehové pluhy okolo ciest snehové steny, ktoré dosahovali výšku tri metre. Teraz však už boli najväčšie hrôzy zimy na ústupe, slnko znovu naberalo na sile a dni sa predlžovali.

Raz večer, keď som sa vracal domov, premýšľal som o slovách zaznamenaných v 2 Par 16,9: „*Lebo oči Hospodinove chodia sem a ta po celej zemi, aby dokázal svoju silu pri tých, ktorých srdce je celé obrátené k nemu.*“ Blížil som sa k Rushfordu.

Išiel som primeranou rýchlosťou. Pred každou zákrutou som pribrzdil, lebo sa nedalo rozoznať, či z boku nevyletí nejaké auto.

Vtom som nabehol na veľkú zľadovatenú plochu. Sneh sa cez deň roztopil a v noci, keď slnko zapadlo, zase zamrzol. Nedalo sa brzdiť. Stratil som kontrolu nad vozidlom. Náhle vošlo do zákruty a mal som jedinou možnosť – dúfať, že sa niečo nevyrúti v protismere.

Vtom som stuhol: oproti mne, v zákrute, stál na ceste kôň. Nemal som nijakú možnosť vyhnúť sa zrážke, pretože sa nehýbal. Ruky mi stuhli na volante a zmohol som sa len na výkrik: „Milý Ježišu!“

Okamžite mi akási sila, o ktorej verím, že to bol Duch Svätý, pretože jeho prítomnosť som presne takto cítil v tú noc pred dvomi mesiacmi, vytrhla volant z rúk a zastavila vozidlo tesne pred nohami koňa.

Zviera sa hneď postavilo na zadné a ja som sa posunul na sedadle dozadu, aby mi kopytá nevrazili priamo do tváre, ak by prerazili predné sklo. Kôň však vozidlo minul. Do zrážky s ním chýbalo len zopár centimetrov.

O niekoľko metrov ďalej som zastavil a nechal rozochvené srdce chvíľu odpočívať. Vzápätí som vyslal k nebu ďakovnú modlitbu. Ďakoval som Duchu Svätému, že mi tak rýchlo a účinne pomohol.

Potom som si uvedomil nebezpečenstvo, ktoré hrozí ďalším vodičom. Prišiel som preto k najbližšiemu domu pri ceste a spýtal sa hospodára, či je ten kôň jeho. Vysvetlil som mu, čo sa mi stalo. Vysvitlo, že patrí susednému farmárovi, ktorý ho cez zimu necháva zatvoreného v stajni. Šiel k telefónu a zavolať mu. Ten ho ubezpečoval, že ešte pred polhodinou, keď dokončil večernú obchôdzku, bol kôň v stajni. Išiel sa pozrieť a keď sa znovu vrátil k telefónu, celý nesvoj povedal, že tam nie je. Dvere stajne boli otvorené dokorán...

Nikto nevedel vysvetliť, ako sa to mohlo stať, lebo z kuchyne bolo cez veľké okno vidieť všetko a celá rodina bola v tom čase v nej. Zamyslene vraveli: „To je čudné...“

Doma sme mali s manželkou zvláštnu modlitebnú chvíľu, ďakovali sme Bohu a chválili ho za ochranu. Ďalšiu sobotu som túto skúsenosť rozprával v zbore a členovia sa radovali so mnou. Stretol som sa so smrťou tvárou v tvár, ale Božie oči sa na mňa pozerali a jeho Duch ma vyslobodil. Tento zážitok mi pomohol porásť v poznaní Boha.

V knihe Žalospěvy 3,22-26 je zvláštne zaslúbenie nádeje pre tých, ktorí hľadajú ochranu v láskavej Božej starostlivosti: *„Hospodinove skutky lásky neprestávají, lebo Jeho milosrdenstvo sa nekončí; obnovujú sa každého rána, veľká je Tvoja vernosť. Hospodin je môj údel, vraví moja duša, preto budem očakávať na Neho. Dobrý je Hospodin voči tomu, kto dúfa v Neho, voči duši, ktorá Ho hľadá. Dobré je mlčky očakávať na pomoc Hospodinovu.“*

Kolkokrát počas roka mám srdce plné vďačnosti, keď ma Duch Svätý vyslobodzuje z neriešiteľných situácií!

Takmer dvadsať rokov som pracoval v inzertnom oddelení Zlatých stránok niekoľkých telefónnych spoločností v Ohio, New

Yorku a Pensylvánii. Posledných päť rokov som bol obchodným zástupcom firmy Overland Park v Kansase. Tlačila telefónne zoznamy pre Continental Telefon a iné nezávislé telefónne spoločnosti. Bol som zodpovedný za svojich spolupracovníkov v Severovýchodnom oddelení, ktoré zahŕňalo oblasť ôsmich štátov.

Ročne som precestoval 40 000 až 75 000 kilometrov. Bol som na cestách v búrke a daždi, v snehových kalamitách, v hmle a v ďalších nepríjemných situáciách. Často ma zastavovali očividne opití alebo nafetovaní ľudia.

V decembri 1971 som pracoval na telefónnom zozname pre Watertown v štáte New York. V tú noc bola už pomerne veľká zima, preto som chcel mať istotu, že ma batéria v aute nenechá niekde „v štichu“. Zašiel som teda do blízkej autoopravovne a nechal si ju skontrolovať.

Ráno bola v servise veľká premávka. Nedalo sa zísť až k budove, preto som požiadal pracovníka servisu, aby testovací prístroj priniesol až k môjmu autu, urobil príslušnú kontrolu a ubezpečil ma, že mi batéria bude bez problémov slúžiť aj nasledujúcu zimu.

Medzitým prišiel traktor s prívesom, ktorý mal 27-tonový náklad a zaparkoval naprieč, tesne za mojím autom. Vodič traktora odišiel vybaviť zloženie nákladu. Moje auto stálo pred budovou tak, že som nemohol odísť.

Vtedy som jazdil na malom Saabe. Pracovník servisu mi radil, aby som vycúval kúsok späť, pod ten príves, a tadiaľ vyšiel. Práve sa tam uvoľnilo miesto. Pracovník ma ďalej navigoval. Motor traktora bol vypnutý, brzdy zatiahnuté.

Pomaly som zacúval pod príves a keď som už bol s celým autom pod ním, náhle som pocítil bleskový impulz rýchlo vyjsť. Vyradil som spiatocku a zrazu akýsi mohutný náraz

postrčil vozidlo dopredu. Keby som nemal nohu na brzde, narazil by som do budovy. Auto ešte nebolo celkom z dosahu traktora, keď z nevysvetliteľných príčin začal traktor cúvať a odtrhol mi vyčnievajúci kus blatníka. Z privesu sa začalo čosi sypať, ale moje auto to nezachytilo, lebo už bolo mimo dosahu. Vyrzil som včas. Mohol som byť aj s autom rozmliažený na placku.

Príves sa odpojil od traktora a rútil sa z kopca dolu, kde zlisoval jedno auto. Manželia, ktorí sa vracali z nákupu, zúrili, ale vodič traktora stále tvrdil, že motor bol vypnutý a brzdy zatiahnuté.

Ludia, ktorí to pozorovali, utekali k autu, aby sa presvedčili, či ešte žijem. Hoci som bol roztrasený, nebol som zranený. Stále sa ma pýtali: „Pane, je vám dobre? Vy ste ale mali šťastie! Boli ste na pokraji smrti! Uvedomujete si to?“

Privolali políciu, ktorá celú príhodu vyšetrovala. Vodič nechcel nikoho pustiť do kabíny traktora. Jeden zvedavec sa na ňu vyšplhal, aby skontroloval brzdy. Zistil, že motor je vypnutý, vo volnobehu, svetlo na palubnej doske ukazovalo, že brzdy sú zatiahnuté. Nikto nechápal, ako sa mohol príves odpojiť a dať sa do pohybu.

Akási staršia pani povedala: „Anjel strážny vás ochránil! Vás ale musí mať Pán Boh rád!“ Iný pán hovoril s úžasom: „Viete o tom, že ste mohli byť rozpučený aj s autom, keby ste tak rýchlo, v poslednej sekunde, nezareagovali a nevyrazili oproti stene domu? Nerozbili ste si pri náraze hlavu?“

Keď prišiel ku mne policajt, aby napísal hlásenie o nehode, povedal: „Pán Morneau, budte šťastný, že ešte žijete. Keby ste zostali o sekundu dlhšie pod tým privesom, už by ste tu neboli a nerobili by sme tento zápis.“

Cestou domov mi stále zneli v ušiach slová zo Žalospevov, 3,22.23: *„Hospodinove skutky lásky neprestávajú, lebo Jeho milosrdenstvo sa nekončí; obnovujú sa každého rána.“*

4. kapitola

V Ježišovej „intenzívnej starostlivosti“

Keď som študoval v Biblii a v spisoch E. G. Whiteovej o moci a pôsobení modlitieb za druhých, došiel som k záveru, že na úspešnú službu príhovorných modlitieb treba mať zvláštnu duchovnú výzbroj.

Najdôležitejšie zo všetkého je prijať Ježišovo zmýšľanie. Čítame o tom v liste Filipanom 2,5: „*Tak zmýšľajte medzi sebou, ako Kristus Ježiš.*“ Keď Eutychos spadol z tretieho poschodia, Písmo hovorí, že „bol mŕtvy“. Napriek tomu mohol Pavel povedať: „Netrápte sa, žije.“ (Sk 20, 9.10.) Tolkokrát už videl na vlastné oči vypočutie svojich tichých modlitieb, že keď bežal dolu k mladíkovi, vôbec nepochyboval o tom, že Boh ho vypočul.

Viem si predstaviť, ako sa asi modlil: „Drahý Ježiš, ty dokážeš i to, čo je pre človeka nemožné. Prosím, premeň toto nešťastie, aby tvoj ľud vyvyšoval tvoje veľké meno a naďalej ťa chválil vždy, keď si spomenie na túto udalosť. Ďakujem ti, môj Pane, za tvoju lásku a milosť.“

Preto som sa začal modliť, aby mi Duch Svätý dal Kristovo zmýšľanie. Viedol k poznaniu, že skutočne neviem, za čo a ako

sa mám modliť a že Boh mi nemôže konkrétne odpovedať, ak vo svojich modlitbách zostávam vo všeobecnej rovine.

Od tej chvíle dostali moje modlitby úplne nový obsah. Už som nepoužíval také neurčité frázy, ako napr.: „Pane, prosím, požehnaj toho človeka...“ Namiesto toho som prosil Boha, aby ho požehnal určitým konkrétnym spôsobom, tak, aby som na vlastné oči mohol vidieť, že vypočul moje modlitby. Inými slovami, učil som sa, aby modlitby, ktoré vyslovím, boli zmysluplné. Pochopil som, že taká modlitba nesmie byť uponáhľaná a unáhľená. Zmysluplná modlitba musí byť premyslená, potrebuje dostatok času a predovšetkým, nemá apelovať na ľudskú myseľ. Spoznal som, že vedie k úžasným výsledkom.

Mať Kristovu myseľ bolo teda prvoradou potrebou mojich modlitieb. Jasne som pochopil, že to znamená mysliť ako on, vcítiť sa ako on do myslenia ľudí, ktorí padli do hriechu, a zaobchádzať s nimi, ako by to robil on. Predstavoval som si jeho na mojom mieste.

V knihách Ellen Whiteovej som čítal, ako prví učeníci, ktorí čakali na zaslúbenie Ducha Svätého, prosili o podobnú skúsenosť: *„Pri uvažovaní o jeho čistom, svätom živote, sa im zdalo, že nijaká námaha nebude príliš ťažká, nijaká obeť priveľká, aby vlastným životom nedosvedčili krásu Kristovej povahy.“* (SA 25)

Hoci som uvažoval vcelku správne, v skutočnosti som nepochopil, aké veľké požehnania môžeme dostať vďaka Kristovmu charakteru. Dotkol som sa len veľmi malej časti toho, čo utvára Kristovo zmýšľanie.

Čím viac prenikám do hlbín Písma svätého a spisov Ellen Whiteovej, tým lepšie chápem zmýšľanie nášho Spasiteľa, vyjad-

rené napríklad v týchto slovách: „Ježiš mal svojimi modlitbami, zmyšľaním a životom na zreteli iných. Ranné chvíle trávil v modlitebnom spoločenstve s Otcom, aby mohol ľuďom priniesť nebeské svetlo. Každodenne prijímal krst Ducha Svätého. Na úsvite každého dňa ho Otec prebúdza a milosťou mu naplňuje srdce i ústa, aby ňou obdarúval ľudí.“ (KP 103)

Dospel som k poznaniu, že vo svete, zapadnutom tak hlboko v hriechu, nevystačím len s malou „porciou“ milosti, ale že smiem očakávať taký rozsah milosti, aký dostával Ježiš počas svojho života na zemi.

Preto som sa od tejto chvíle začal denne modliť o krst Duchom Svätým. Prosil som, aby mi Duch Svätý umožnil viac poznať môjho Pána a Spasiteľa, i moc jeho vzkriesenia. Po tom túžil aj apoštol Pavel. (Fil 3,10) Na môj veľký úžas sa veci v mojom živote začali utvárať tak, ako by som to nikdy nečakal, lebo by sa mi to zdalo neuskutočiteľné.

V 60. rokoch som pracoval na telefónnom zozname v Telecom Hudson, Ohio. V tomto období mi Boh požehnával celkom zvláštnym spôsobom. Začal ma používať ako nástroj, cez ktorý prúdi jeho požehnanie. Len niekoľko mesiacov predtým som zmenil miesto a teraz som mal na starosti ponuku inzertnej služby v telefónnych zoznamoch.

Po krátkom mesačnom zaškolení v Daytone (Ohio) mi moja firma zverila prácu na malých telefónnych zoznamoch v štáte New York, kde som mohol zbierať skúsenosti. Čoskoro som už riešil veľké projekty a zakrátko som dostal na starosť celé mesto Hudson. Okrem obchodného účtovníctva, ktoré som robil v Hudson, som musel ešte kontaktovať firmy v štátoch Akron, Kent a Ravenna. Práca bola zaujímavá, ale tiež zodpovedná. Vyžadovala si tvorivú schopnosť naformulovať inzeráty tak, aby

boli uspokojené všetky želania každej firmy. Ak inzerát, ktorý ste vytvorili, neprilákal zákazníkov, majiteľ firmy ho v nasledujúcom roku zrušil.

Každý večer sme pripravovali inzerciu tak, aby obsahovala nielen potrebné údaje, ale aby bola zároveň príťažlivá. Šiestim pracovníkom to zabralo tri týždne, kým zostavili telefónny zoznam pre Hudson. V Buffale (štát New York) trvalo štyridsiatim trom pracovníkom pol roka, kým sa im podarilo pokryť obchodné stránky telefónneho zoznamu.

Ak mal byť telefónny zoznam pripravený do určitého dátumu, musel sa každý deň uzavrieť určitý počet zákaziek. Navštevovať firmy osobne bolo náročné na čas, lebo zákazníci zadávali mnoho druhov reklamy. To si vyžadovalo obmeniť a aktualizovať informácie, vypustiť, čo bolo už nepotrebné.

Jedným z faktorov, ktoré do veľkej miery ovplyvňovali úspešnosť, bolo to, či sa podarilo zastihnúť majiteľa firmy. V opačnom prípade by sa premrhal drahocenný čas. Stačilo, ak sa niekomu nepodarilo dva alebo tri dni za sebou zastihnúť majiteľa firmy, a už sa dostával do kritickej situácie. Keď ste v časovej tiesni, narastá stres a vy nemôžete pracovať efektívne.

Ludia, ktorí sa pohybujú v oblasti podnikania, musia čeliť veľkému napätiu. Ak by si zástupca Zlatých stránok nezachoval veselé, príjemné a diplomatické vystupovanie, mohol by prísť o zisk alebo aj o celú zákazku.

Vedel som, že sa potrebujem modliť, aby som to všetko stíhal. Uvedomoval som si, že potrebujem zvláštnu Božiu pomoc, aby som neupadal do depresie a „nevyhorel“ v týchto pretekoch s časom.

V skutočnosti som nebol na takýto spôsob práce pripravený, ani pevne presvedčený o jej dobrých výsledkoch, ale privlastnil

som si zaslúbenie, ktoré dal Boh Józuovi, keď prevzal vedenie izraelského národa: „*Nikto neobstojí pred tebou, dokiaľ budeš žiť. Budem s tebou, ako som bol s Mojžišom. Nenechám ťa a nepustím. Buď silný a odvážny, lebo ty do dedičstva pridelíš tomuto ľudu krajinu, ktorú som prisahou zaslúbil dať ich otcom. Len buď silný a veľmi odvážny, aby si konal celkom podľa zákona, ktorý ti prikázal môj služobník Mojžiš. Neuchýl sa od neho ani napravo, ani naľavo, aby si mal úspech, kamkoľvek vkročíš. Nech sa táto kniha zákona nevzdiali od tvojich úst, ale rozjímaj o nej vo dne i v noci, aby si sa snažil robiť všetko, čo je v nej napísané; lebo vtedy sa vydarí tvoja cesta a budeš mať úspech.*“ (Józ 1,5-8)

Vedel som, že týmto spôsobom bude Boh aj so mnou.

Počas práce na telefónnom zozname pre Hudson mi nešla z mysle už citovaná časť z knihy *Kristove podobenstvá*: „*Ježiš svojimi modlitbami, zmýšľaním a životom mal na zreteli iných... Každodenne prijímal krst Duchu Svätého.*“ Keď som sa modlil, aby sa v mojom živote prejavila podobná moc, začalo sa meniť aj to, ako som sa pozeral na druhých ľudí a čo som k nim cítil.

Raz ráno som navštívil jednu autoopravovňu. Keď som si prečítal zoznam ich požiadaviek, majiteľ mi vysvetlil, že na rozhodnutie potrebuje ešte niekoľko dní. Pomýšľal totiž predať svoj obchod. Opýtal som sa ho na skutočný dôvod, pretože bolo vidieť, že podnik prosperuje.

Povedal: „Teraz vám môžem celkom otvorene povedať o svojich problémoch. Môžete, prosím, zatvoriť dvere do kancelárie?“

Keď som si sadol, začal: „Vlastne ani neviem, ako ste si získali moju dôveru. Ešte som o tom s nikým nehovoril. Nachádzam sa v rodinnej kríze, ktorá je zo dňa na deň hlbšia. S manželkou sme prerušili akýkoľvek kontakt. Dozrelo vo mne rozhodnutie odísť

so svojím šesnásťročným synom do Kalifornie. Preto je pre mňa teraz naozaj ťažké správne sa rozhodnúť.“

Kým rozprával, ticho som sa modlil. So zreteľom na časový plán i na základe poznatkov zo školení, ktoré som absolvoval, bol teraz pravý čas, aby som inzerát zrušil a vysvetlil mu, že ak sa rozhodne inak, môže mi ešte do uzávierky zavolať a inzerát znovu podáme. Tak mi ušetrí čas, ktorý potrebujem na ďalšie obchodné zmluvy.

Ale nepovedal som to. V duchu som stále počul slová: „Nemyslel na seba, ale mal na zreteli iných.“

Kým som sa modlil, intenzívne som cítil, že tento muž chce ešte niečo dodať. Preto som sa ho spýtal: „Bráni vám niečo v tom, aby ste mi povedali, ako k tomu došlo?“

„Začalo sa to asi pred tromi rokmi. Krátko nato, ako sme sa nasťahovali do nášho krásneho domu. Moja pani sa začala sťažovať, že jej nevenujem dosť času, že mám radšej svoj podnik ako ju. Uznal som, že skutočne venujem veľa času obchodným záležitostiam, aby som uspokojil svojich zákazníkov. Snažil som sa jej vysvetliť, že práve kvôli veciam, ktoré si želá mať, musím pracovať toľko hodín denne. Nechcela tomu však rozumieť a ďalej mi s plačom vyčítala, že s ňou zaobchádzam tvrdo. Zašlo to tak ďaleko, že dostala záchvat zúrivosti a porozbýjala všetok riad.“

„Vyhľadali ste odbornú pomoc?“

„Áno, minulý rok, no pomohlo to len dočasne. Záchvaty hnevu sa vrátili a boli čoraz častejšie. Povedal som jej, že už nie je tá bytosť, ktorú som poznal toľko rokov. Vie byť aj srdečná, ale náhle sa úplne zmení. Vtedy je protivná, hádavá, jednoducho neznesiteľná. Jedno je isté: už nemôžem ďalej takto žiť.“

Rád by som s ním začal hovoriť o Bohu, ale nemohol som,

pretože sme boli jasne upozornení, že hovoriť so zákazníkmi o politike či náboženstve je v rozpore s obchodnou politikou firmy. Pracovný čas sme mali využívať výhradne na obchodné záležitosti. Preto som sa rozhodol ukončiť rozhovor a nechať mu čas na rozmyslenie. Navrhol som, že prídem o dva týždne. Dovtedy si všetko premyslí a definitívne sa rozhodne o zaradení jeho firmy do Zlatých stránok.

Keď som opúšťal podnik, zmienil som sa, že vo svojich modlitbách budem pamätať na neho i jeho ženu. Muž mi ďakoval, že som prejavil taký záujem o jeho problémy.

Skutočne sa ma jeho situácia dotkla natoľko, že som musel na neho stále myslieť. Pociťoval som hlbokú starosť o tento pár a takú lútosť, akú som neprežil ani vo vzťahu k mojím priateľom. Duch Svätý mi pripomenul citát, ktorý som sa pred časom naučil naspamäť: *„Boží Syn pri pohľade na svet videl utrpenie a biedu. Súcitne pozoroval, ako sa ľudia stávajú obeťou satanovej krutosti. Plný súcitu hľadel na tých, ktorých ovládol hriech, boli zabíjaní a hynuli.“* (TV 21)

Starosť, ktorú som tak hlboko cítil, bola nepochybne odpoveďou na moje modlitby. Duch Svätý ma naplnil Kristovou súcitnou láskou. Keď som opustil obchodné centrum, pocítil som naliehavú túžbu zastať a pomodliť sa za týchto manželov.

Odbočil som na parkovisko. Povedal som si pre seba. „Kiežby Pán Ježiš vytvoril zvláštnu jednotku intenzívnej starostlivosti pre ľudí, ktorí sa dostali pod ničivé pôsobenie hriechu a upadli do satanovej moci!“

Moja žena Hilda je zdravotná sestra. V tom čase pracovala na jednotke intenzívnej starostlivosti v jednej veľkej nemocnici. Niekoľko dní predtým sme hovorili o jej práci. Bol som fascinovaný starostlivosťou, ktorú tam sestry venujú pacientom. Myslel

som na podobnú duchovnú intenzívnu starostlivosť o tých, ktorí sa nachádzajú v duchovnej kríze.

Vytiahol som Bibliu z aktovky a otvoril ju v 27. kapitole Matúša, kde je správa o Ježišom ukrižovaní. Potom som sa modlil, aby drahá krv Ježiša Krista, ktorú preliat na Golgote za každého, preukázala službu i tomuto páru – aby obaja mohli prijať Božiu pomoc.

Pritom som si spomenul na jeden krátky odstavec o božskej sile, ktorú máme k dispozícii v čase núdze. Čítal som ho v diele *Svedectvá pre cirkev* od E. G. Whiteovej. Siahol som do aktovky po spomínaný zväzok. Aktovku s knihami som nosil vždy so sebou a čítal som si z nich v čase voľna.

Otvoril som teda knihu v kapitole *Zaslúbená moc* na strane 19 (zv. 8):

„Boh od nás nežiada, aby sme pracovali vo vlastnej sile. On má pripravenú božskú pomoc pre všetky prípady, na ktoré naše ľudské prostriedky nestačia. V každej núdzi nám dáva na pomoc Ducha Svätého, ktorý posilní našu nádej a dôveru, povznesie nášho ducha a očistí naše srdce... Kristus urobil opatrenia, aby jeho cirkev bola spoločenstvom, ktoré má moc pretvárať k lepšiemu, je ožiarené nebeským svetlom a vznáša sa nad ním sláva Imanuela. Jeho úmyslom je, aby bol každý kresťan obklopený duchovnou atmosférou svetla a pokoja.“ (8T 19)

Uvedomil som si, že kresťan, ktorý miluje Boha, nemôže byť spokojný s tým, že len on sám prežíva túto atmosféru pokoja a radosti. Pôjde a podá pomocnú ruku každému, kto je v zajatí satana a vlečie ťarchu svojich hriechov. Tí všetci môžu dúfať a prežívať tú istú duchovnú atmosféru.

Prvý odstavec tohto citátu ma zvlášť oslovil a začal som si ho opakovať. Keď som ho vedel naspamäť, prišiel mi na

mysel ďalší citát z knihy *Túžba vekov*. Tam je na strane 471 napísané:

„Ježiš predstavil učeníkom dielo Ducha Svätého, a tým ich chcel potešiť, povzbudiť nádejou, ktorá utešovala aj jeho srdce. Radoval sa z výdatnej pomoci, ktorú tým cirkvi zabezpečí. Duch Svätý bol jeden z najväčších darov, ktoré Kristus vyprosil od svojho Otca na povznesenie svojho ľudu. Duch mal prísť ako znovuzrodzujúci činiteľ, bez ktorého by Kristova obeť zostala bez účinku. Moc zla sa v priebehu stáročí natolko rozmohla, že desí pomyslenie, ako ľahko si satan ľudstvo zotročil. Odolať hriechu a zvíťaziť nad ním môže len mocné pôsobenie tretej božskej Osoby, ktorá mala prísť v neobmedzenej sile a v plnosti božskej moci. Duch Svätý robí účinným dielo, ktoré vykonal Vykupiteľ sveta. On očisťuje srdce. Prostredníctvom Ducha Svätého sa veriaci stáva účastníkom božskej prirodzenosti. Kristus poslal svojho Ducha ako božskú moc, ktorá má v človekovi premáhať zdedené i vypestované sklony k zlu, a cirkvi má pomôcť získať jeho povahu.“

Nadobudol som presvedčenie, že moje modlitby za iných majú len nepatrnú cenu, ak sa zároveň nemodlím o prítomnosť Ducha Svätého, ktorý spôsobí zázraky v životoch tých, za ktorých sa modlím. Ježiš, aby poskytol svoju pomoc, uvoľnil moc, ktorú naplánoval pre svoju cirkev. Moje srdce sa naplnilo radosťou, keď som uvidel a pochopil, ako je Duch Svätý schopný zmeniť zmýšľanie ľudí.

Na 20. strane ôsmeho zväzku *Svedectiev pre cirkev* som sa dozvedel viac o opatreniach, ktoré urobil Ježiš, aby tí, ktorí trpeli hriechom, mohli byť v jeho „intenzívnej starostlivosti“. Zistil som, že táto pomoc je okamžite k dispozícii: „*Nám, ktorí teraz žijeme, náleží zaslúbenie Ducha práve tak, ako prvým*

učeníkom... Jeho Duch a jeho milosť sú v tejto chvíli pripravené pre všetkých, ktorí sú schopní vziať Boha za slovo.“ (8T 20)

Boh bol pri mne a viedol moje príhovorné modlitby, aby mohlo byť ešte veľa ľudí v tomto neradostnom svete obdarovaných pokojom a Božou láskou.

Čas, ktorý som strávil v rozhovore s tým mužom, keď mi rozprával svoje starosti, mi Boh popoludní vynahradil. Pri ďalšej návšteve som sa stretol s obchodníkmi, ktorým sa darilo a chceli si dať do Zlatých stránok väčší a lepší inzerát. Na konci toho dňa som dosiahol veľký finančný obrat. Zistil som, že to bol z hľadiska zisku môj doteraz najlepší deň. Všimol si to aj vedúci oddelenia a prosil ma, aby som tajomstvo úspechu prezradil aj ostatným obchodným zástupcom. Urobil som to rád. Oznamil som im, že to bol Stvoriteľ vesmíru, kto korunoval moje úsilie úspechom.

Aby som mohol počítať s Božou pomocou pre spomínaných manželov v kríze, začal som ďalšie dva týždne žiť trochu inak, ako predtým. Každý večer som si nastavil budík o štvrt hodiny skôr ako zvyčajne, a tak som mohol každý nový deň začínať modlitbou za tento manželský pár.

Moje prvé príhovorné modlitby sa začínali asi takto: „Predrahy, vzácny nebeský Otče! Najskôr ti ďakujem, že si poslal svojho Syna na náš svet ako najväčšiu cenu za naše spasenie. Ďakujem ti, že mám tu česť stať sa pred obyvateľmi iných galaxií a pred anjelmi Ježišovým spolupracovníkom pri záchrane tohto hriechom nakazeného sveta. Ďakujem ti tiež, že som sa mohol stať členom tvojej cirkvi, ktorá sa modlí, a ktorej si dal dary, aby nimi slúžila ľuďom a pomáhala im, kým nebude tvoja misia v moci a sláve tu na zemi ukončená. Ďakujem, že si nám zjavil, akými mnohými spôsobmi pracuje Duch Svätý na

záchrane človeka a dokončení tvojho poslania na zemi v moci a sláve. Pretože si láskavý Otec a tvoja milosť stále trvá, neváham ti predložiť život týchto manželov. Pane, odkedy cítim, ako trpia pod stálym satanovým útlakom, nemôžem sa len prizerať. Ich životy sa nachádzajú v smutnom stave. Nechcem byť lahostajný, keď nepriateľ triumfuje a chytá ľudí do pasce. Preto ťa, Pane, prosím o službu tvojej krvi, preliatej na Golgote, pre týchto manželov. Ty si Pán slávy a zomrel si preto, aby boli vymazané naše hriechy i hriechy týchto ľudí. Otče, neváham ťa prosiť o božskú moc tretej osoby z Trojice, aby premohla satana aj jeho pomocníkov, ktorými ovláda život tohto páru. Keď som bol špiritista, boli to úpenlivé modlitby Cyrila a Cynthie Grossovcov, ktoré mi otvorili cestu prostredníctvom Ducha Svätého. Ten ma po celý týždeň chránil pred démonskými silami, umožnil mi študovať Bibliu a prijať Krista ako osobného Spasiteľa. Drahý Otče, nech Duch Svätý ochraňuje dnes tento manželský pár. Nech ich obklopí tvoja atmosféra svetla a pokoja, ktorá im umožní urobiť správne rozhodnutia pre tento život i pre večnosť. Viem, Pane, že na nikoho nerobíš nátlak, ale môžeš ovplyvniť ich rozhodnutia.

Neváham ťa tiež prosiť o zázrak tvojej milosti v ich životoch, pretože Ježiš za všetky požehnania, ktoré je schopné nebo ľuďom dať, už zaplatil najvyššiu cenu.

Rád by som ako príhovorca, ktorý otvára cestu Duchu Svätému, aby na nich pôsobil, videl na vlastné oči, že si moje modlitby vypočul, keď ich po dvoch týždňoch opäť navštívim. Kiež aj ja zažijem vylatie Božieho Ducha.

A teraz mi, Otče, daj, aby ma táto skúsenosť priviedla bližšie k môjmu Spasiteľovi, *'aby som spoznal jeho a moc jeho zmŕtvychvstania'*. (Fil 3,10)

Pane, môj Bože, nenechaj, prosím, moju príhovornú modlitbu bez odozvy. Daj, aby to nebol koniec, ale začiatok nového vzácného kráčania s tebou. Ešte raz ti ďakujem za lásku a milosť, ktorú tak nádherne prejavuješ v životoch tých, za ktorých sa modlím.

Túto prosbu ti predkladám v mene nášho milosrdného a verného Najvyššieho kňaza, Ježiša Krista, ktorému jedinému patrí právo pred zrakmi obyvateľov iných svetov a nebeských anjelov udeliť padlému ľudstvu – počnúc Adamom – tvoju spravodlivosť a završiť tak slávne spasenie.“

Uplynuli dva týždne. So zmiešanými pocitmi som navštívil pána A. na obchodnom oddelení. Hoci som čakal, že budem počuť o prijatí požehnania, bola tu aj druhá možnosť, že tento manželský pár odmietol vedenie Ducha Svätého a urobil nesprávne rozhodnutie. Netrvalo však dlho a videl som, že veci sa obrátili k lepšiemu.

Keď som vošiel do učtárne, pán A. ma pozdravil pevným stiskom ruky a na výraze jeho tváre sa zrkadlila Božia láska. „Mám pre vás veľa dobrých správ, o ktorých vám budem rozprávať. Odvtedy, čo ste tu boli minule, sa udiali takmer neuveriteľné veci. Stalo sa to, čo sa mi zdalo celkom nemožné. S manželkou si znovu rozumieme a náš spoločný život dostal nový zmysel.“

Ako hovoril ďalej, videl som, že v ich životoch pôsobí Boží Duch tak, ako som o tom čítal v knihe Túžba vekov na strane 110: „*Ak Boží Duch ovládne srdce, mení sa celý život. Človek sa zbavuje hriešnych myšlienok i zlých skutkov. Namiesto zloby, závidí a hádok prichádzajú láska, pokora a pokoj. Smútok sa mení na radosť a na tvári sa zrkadlí nebeské svetlo.*“

Rozprával mi, že tri dni po mojej návšteve sa začala jeho žena meniť. Keď sa vrátil domov, bola televízia vypnutá a z bytu sa

šírila príjemná hudba. Manželka bola priateľská, ale zamyslená. O niekoľko dní mu zavolala do práce a pýtala sa, či si to nemôže zariadiť tak, aby po večeri už nešiel spať do obchodu. Povedal, že áno, ibaže príde o trochu neskôr.

Doma ho privítala s večerou pri svetle sviečky. Rozprávala mu, že vážne premýšľala o ich situácii a napätí, ktoré hrozilo zničiť ich manželstvo. Rozhodla sa vziať život znovu pevne do rúk. Je príliš krátky na to, aby si ho ešte sami ničili, keď majú vlastne veľa dôvodov na vďačnosť.

Pán A. mi povedal, že aj on vstúpil v poslednom čase do seba. Obaja dospeli k záveru, že začnú odznova. „Nebudete mi veriť, ale atmosféra v našom domove sa celkom zmenila. Nevieť si to vysvetliť. Je taká priateľská a príjemná. Každý príchod domov pre mňa znamená novú, radostnú skúsenosť.“

Teraz si robil opäť plány pre svoj obchod, chcel zväčšiť dielňu a prijať dvoch pracovníkov, aby mal viac času na svoju manželku.

„Ako si to vysvetľujete, že v takom krátkom čase nastala u nás taká fantastická zmena?“ spýtal sa.

Ticho som sa modlil: „Nebeský Otče, prosím, daj mi teraz tie pravé slová!“ Nahlas som povedal: „Pán A., ak si spomínate, sľúbil som vám, keď sme sa lúčili, že sa budem za vás a vašu pani modliť. To, čo teraz vidíte, je vypočutie modlitieb.“

Pokrútil hlavou a povedal: „Verím vám a veľmi si vážim, že ste sa za nás modlili, ale dosiaľ som nikdy nezažil, aby sa modlitba prejavila v takej mocnej odpovedi. Obidvaja s manželkou chodíme do kostola, ale nikdy som nepočul, žeby modlitba bola vypočutá takým spôsobom, a tak prenikavo zmenila život ľudí. Prosím, sľúbte mi, že sa za nás budete modliť i ďalej.“

Dovtedy som nikoho nepočul tak žiadať o modlitby, a nikdy som nebol taký šťastný, že moje modlitby boli vypočuté.

„Pán A., sľubujem vám, že sa budem aj ďalej modliť za vás obidvoch. Pripíšem si vaše mená na modlitebný zoznam a denne vás budem Bohu starostlivo predkladať.“

Pretože som sa ponáhlal, rýchlo som s ním prešiel jeho inzerát a odišiel k ďalšiemu zákazníkovi. V nasledujúcom roku som v tejto oblasti nepracoval, ale na oblastnom stretnutí som sa stretol s jeho kolegom, ktorý mi odovzdal dobrú správu:

„Pán Roger! Pán A. vás srdečne pozdravuje! Má skvelé výsledky a oznámil mi, že sa mu v rodine ešte nikdy nedarilo tak dobre, ako teraz. Neviem, čo ste mu vtedy povedali, ale určite ste na neho urobili hlboký dojem.“

Bola to naozaj dobrá správa. Získal som istotu, že tej najlepšej opatery sa dostáva tým, ktorí sú deň čo deň v „Ježišovej intenzívnej starostlivosti“!

5. kapitola

Modlitby s vysokými podielmi

Zakrátko po skúsenosti v Hudsoni upútala moju pozornosť jedna veta v knihe *Túžba vekov*: „*Vedu o spasení možno poznať len vlastnou skúsenosťou.*“ (s. 345) Zamestnávala mi myseľ natoľko, že som sa začal modliť, aby mi Duch Svätý dal porozumieť tomuto tajomstvu. Boh ma vypočul a dva roky ma viedol k takým skúsenostiam, ktoré mi do hĺbky osvetlili to, za čo som sa modlil. Dali mi poznanie, že modlitby vysielané vo viere v moc Kristovej krvi spôsobia, že Duch Svätý premože moc temnoty a duchovnú neslobodu vystrieda sloboda v Kristovi.

Spomínam si na citát zo *Svedectiev*, ktorý som sa pred rokmi naučil naspamäť a teraz sa mi ukázal v celkom novom svetle:

„Neviditeľné zápasy, ktoré sa odohrávajú medzi neviditeľnými mocnosťami temnoty, boje, ktoré prebiehajú medzi vernými a padlými anjelmi, nepoznáme zďaleka tak, ako by sme mali. O každého človeka bojujú dobrí a zlí anjeli. Je to neviditeľný zápas. Nejestvujú žiadne zdroje svetla, ktoré by nám ho osvietili. Musíme stáť pevne. Záleží na našom rozhodnutí,

kto zvíťazí. Silu musíme hľadať tam, kde ju nachádzali prví učeníci. Všetci títo sa jednomyselne vytrvalo modlili.“ (s. 213)

Až dotedy som si myslel, že slová „záleží len na našom rozhodnutí, kto zvíťazí,“ sa týkajú výlučne skúsenosti jednotlivca. Teraz som však pochopil, že znamenajú aj skúsenosti iných.

Začínal som chápať, aký význam pripisoval apoštol Pavel príhovornej modlitbe za spasenie bezbožných.

Aj on sa musel odovzdane modliť, kým „*Boh konal skrze Pavla neobyčajné divy*“ (Sk 19,11), aby tí, čo sa dozvedeli o nich, „*zvelebovali meno Pána Ježiša*“. (v. 17)

A celkom iste sa niekto modlil aj za obrátenie Pavla. Predstavujem si, ako si ten človek spomenul na Ježišove slová: „*Milujte svojich nepriateľov a modlite sa za tých, ktorí vás prenasledujú.*“ (Mat 5,44)

Uvidíme zázraky

Verím, že práve moc príhovorých modlitieb spôsobí, že čoskoro budeme svedkami veľkých zázrakov spasenia. Duch Svätý uvedie mnoho veriacich do služby príhovorých modlitieb za nespasených ľudí. E. G. Whiteová už pred sto rokmi napísala:

„Pred príchodom Božích záverečných súdov na zemi nastane medzi Božím ľudom také oživenie pôvodnej zbožnosti, aké sa neprejavilo od čias apoštolov. Na Boží ľud zostúpi Duch Svätý a jeho moc.“ (VSV 335) Rozumiem tomu tak, že Boží ľud vezme vážne výzvu apoštola Pavla Timotejovi: „*Predovšetkým teda žiadam, aby sa konali prosby, modlitby, prímluvné modlitby, vďaka za všetkých ľudí...*“ (1 Tim 2,1) Inými slovami: vytrvalé modlitby viery za nezachránených, bezbožných ľudí budú denne stúpať k trónu milosti. Ľudia budú volať k Otcovi „nekonečnej

milosti“, odvolávajúc sa na zásluhy krvi Pána Ježiša preliatej za spásu ľudí na Golgote. Budeme vidieť zázraky vyslobodenia, aj ako Duch Svätý premieňa týchto ľudí.

Kristova preliata krv robí v životoch ľudí zázraky, a ja to prežívam vo svojom živote, aj keď nerozumiem, ako sa to deje. „*Skutočnosť spasenia sa nedá naučiť, musíme ju prežiť.*“

Na ilustráciu uvediem vlastnú skúsenosť, ktorú som už spomenul.

Nachádzal som sa hlboko v špiritizme. Až sa zdesím, keď si uvedomím, ako blízko som mal k strate večného života. Keby nebolo manželov Grossovcov, ktorí sa za mňa modlili odvolávajúc sa na zásluhy preliatej Kristovej krvi a ktorí verili, že Duch Svätý premôže temné sily a prinesie vyslobodenie, dnes by som sa netešil z nádeje na večný život.

Bol som človek, ktorý komunikoval s démonmi! Nič mi nebolo vzdialenejšie, ako čo i len pomyslieť na Boha. Môj šéf, Žid, ma raz požiadal, aby som zistil, ku ktorej cirkvi patrí novoprijatý pracovník, ktorý bol kresťan, ale žiadal voľné soboty. Dovtedy som ani netušil, že Cynthia a Cyril Grossovci sa modlia za moje spasenie s pevnou vierou, že Duch Svätý bude konať v môj prospech.

Musím zdôrazniť, že hneď na začiatku som im jasne povedal, že náboženstvo ma absolútne nezaujíma. Bol som presvedčený ateista. Od Grossovcov som chcel len tolko, aby mi vysvetlili, na akom základe sa rozhodli svätiť sobotu ako siedmy deň odpočinku. Celkom mimochodom som sa opýtal, či Biblia hovorí niečo aj o nadprirodzenom duchovnom svete.

Od toho okamihu začal na mňa mocne pôsobiť Duch Svätý. Po piatich dňoch štúdia Biblie – každý večer štyri hodiny –, som sa rozhodol pre Krista a hneď prvú sobotu som svätil ako

pravý deň odpočinku. Až potom som manželom Grossovcom porozprával o svojom spojení s démonmi. Povedali mi, že ich na mne čosi znepokojovalo.

O niekoľko dní navštívili duchovia neuveriteľným spôsobom ich domov. Z ničoho nič sa v byte silno zablyso. Obývacia izba sa razom zmenila na horiace peklo. Cynthia bola v izbe sama. Pochopila, že útek je možný len oknom. Akýsi mocný hlas jej velil vyskočiť. Cyril bežal po deku, kým jej brat volal hasičov. Keď sa manžel vrátil s dekou, stála už predo dvermi. Oheň jej ošľahol len vlasy, obočie a mihalnice, inak sa jej nedotkol. Miesto, na ktorom v izbe stála, explodovalo s obrovskou silou. V izbe došlo k zvláštnemu javu. Niektoré odevy v šatníku boli spálené na popol, iných sa plamene ani nedotkli. Hasiči stáli pred záhadou. Nikdy nič podobné nezažili.

Táto skúsenosť, ktorá poznačila začiatok môjho kresťanského života, ma presvedčila o Božej moci a o moci príhovorných modlitieb. Keď mi démoni pohrozili, že ja i tí, ktorí so mnou študujú Bibliu, čoskoro zomrieme, intenzívne som sa modlil aj za tento mladý pár. Moje modlitby boli vypočuté. Obidvaja žijú v Los Angeles a sú aktívnymi pracovníkmi v Božom diele.

Často si kladiem otázku, prečo Ježiš vyzýval ľudí, aby sa modlili. E. G. Whiteová napísala: „*Ježiš prišiel na zem trpieť a zomrieť z lásky k Bohu, z horlivosti pre jeho slávu i z lásky k padlému ľudstvu. Táto moc ovládala jeho život. Radí nám, aby sme túto zásadu prijali.*“ (TV 226)

Keď som roky študoval do hĺbky Bibliu a spisy Ellen Whiteovej, pochopil som, že náš Pán ustavične pôsobí na svojich učeníkov rovnakou súcitnou láskou ako na padlé ľudstvo. Sám trávil veľa času na modlitbách a dal nám tak príklad, aby sme sa mohli stať mocnými príhovorcami za iných ľudí.

Zistil som, že základ víťazného kresťanského života je obsiahnutý v týchto deviatich faktoroch:

FAKTOR I

Na prvom mieste je **NESEBECKÁ LÁSKA** bez hraníc. Ľudská láska sa často spája so sebeckým a výsledky ukazujú, že má krátke trvanie, Božia láska však nikdy nezlyhá. Musíme po nej túžiť, byť „hladní a smädní“, aby nám ju Boh mohol dať. Je základom Božej vlády, ako napísala Ellen Whiteová v knihe *Velký spor vekov*. (s. 355) V knihe *Kristove podobenství* čítame: „*Keď nad naším sebeckým zvíťazí Kristus, naše srdce sa naplní jeho láskou. Skutočnú kresťanskú povahu budeme mať vtedy, keď sa nás zmocní túžba nezištne pomáhať iným a byť im na požehnanie.*“ (s. 309.310)

Som presvedčený, že hlavným dôvodom mnohých roztržiek, rozbitých manželstiev a rodín je práve nedostatok súciteľnej Božej lásky; preto ju máme hľadať. I keď si to nepripúšťame, výsledok hovorí jasnejšie ako slová.

FAKTOR 2

Je to **NEBESKÁ RADOSŤ**. Satan sa vo všetkých dobách usiloval pripraviť o ňu Božie deti. Podvádza ľudí tvrdením, že sebestačnosť a samospravodlivosť stačia k šťastiu a radosti. Taký životný štýl však vedie len k sklamaniam a stálej nespokojnosti.

V Kristovi nájdeme radosť, ktorá nikdy nesklame. „*Každý, kto zostáva v Bohu a Kristovi, bude radostný.*“ (4T 626) V liste Rimanom 15,3 čítame: „*Lebo ani Kristus nehladal, čo by sa*

páčilo jemu samému.“ Velkú radosť nachádzal v tom, že robil šťastnými druhých. Nemyslel len na seba, ale žil a modlil sa za iných... O prvých učeníkoch čítame, že „*boli naplnení radosťou a Duchom Svätým*“. (Sk 13,52)

Verím, že sa dnes potrebujeme modliť o nebeskú radosť s veľkým nasadením a veľkou túžbou. Iba tak sa nám podarí odovzdať toto požehnanie iným.

FAKTOR 3

Všetci ľudia túžia po pokoji, či už sú bohatí, alebo chudobní, silní alebo slabí. Zo všetkých druhov pokoja však je najcennejší **NEBESKÝ POKOJ**. Uvoľňuje napätie a zbavuje nás stresu. Myslime na Ježiša, ako spal v lodke, ktorou zmietal vietor a búrka na mori. (Mar 4,38-40) Alebo na Petra, ktorý pred svojou popravou hlboko spal. (Sk 12,6) Aj my dnes potrebujeme byť oslobodení od akéhokoľvek strachu. Ako to môžeme dosiahnuť? Len tak, že nás týmto pokojom naplní Duch Svätý, ktorého Ježiš poslal namiesto seba na našu zem.

FAKTOR 4

Aby sme mohli oceniť hodnotu tohto faktoru, musíme myslieť na krutosť sveta, v ktorom žijeme. Hrôzy a zmätky sa nás dotýkajú v najrôznejších formách. To najťažšie, čo nás však tiež neobchádza, sú nespravodlivosť a nenávisť, dokonca necitlivé, niekedy až kruté konanie jednotlivcov, ktorí nemajú pod kontrolou vlastný jazyk.

Aby sme to všetko mohli vydržať, potrebujeme **TRPEZLIVOSŤ**, ktorú mal aj náš Spasiteľ. Keď sa Boh stretol s Mojžišom na

vrchu Sínaj, povedal o sebe, že je „Boh *lútostivý a milosrdný, dlho zhovievajúci a veľký čo do milosti a pravdy.*“ (2 Moj 34,6)

Keď denne prosíme o nebeskú trpezlivosť, budeme schopní preniesť sa aj cez chyby druhých a s vážnosťou pre nich vyprosovať Božie požehnania. Budeme môcť povedať s apoštolom Pavlom: „*Všetko môžem v Kristovi, ktorý ma posilňuje.*“ (Fil 4,13)

FAKTOR 5

Ide tu o vlastnosť, ktorú veľmi potrebujú tí, ktorých práca má ťažisko v komunikácii. Vo svete obchodu, v riadiacej práci, všade, kde prichádzame do styku s ľuďmi, ktorí potrebujú pomoc, sú **LÁSKAVOSŤ A PRIATEĽSKOSŤ** veľkým ziskom. E. G. Whiteová napísala: „*Úprimná láskavosť je v Božích očiach drahokamom veľkej ceny.*“ (3T 536)

Keď Ježiš žil na zemi, ukázal nám túto vlastnosť nádherným spôsobom. Vždy ju prejavoval s veľkým taktom.

Websterov slovník definuje takt ako „ohľaduplné vnímanie toho, čo povedať alebo urobiť, aby sme druhého neurazili“. Aj Ellen Whiteová hovorí o Božom takte a vlúdnosti. (6T 400)

Už tretí rok som pracoval na telefónnom zozname v Buffale, v štáte New York. Raz ráno ma vedúci zavolať do svojej kancelárie. Pýtal som sa sám seba, aká naliehavá záležitosť to bude. Keď som vstúpil a zatvoril za sebou dvere, požiadal sekretárku, aby mu neprepájala žiadne hovory, kým jej zas nedá na to súhlas. Vyzeralo to tak, že ma čaká niečo nepríjemné. Bolo to však čosi iné.

„Roger,“ začal pokojným tónom. „Mám tu objednávku, ktorej vybavenie si bude vyžadovať zvláštnu starostlivosť, ale najmä

anjelskú trpezlivosť a takt. Tu je zmenka na niekoľko stoviek dolárov ročne. Keď sme my, riaditelia, pripravovali úlohy pre štyridsaťtri zamestnancov, dlho sme diskutovali o tom, kto by sa na túto zákazku najlepšie hodil. Potrebujeme niekoho taktného, šikovného a zároveň na vysokej odbornej úrovni, ktorý urobí na klienta dojem.“ „Roger, myslím si, že vy ste ten pravý muž,“ dodal.

„Čo na to ten, kto vybavoval túto objednávku minulý rok?“

„Nemôžeme mu ju dať znovu, pretože mal s ňou veľké problémy. Zmluva bola uzatvorená desať dní predtým, ako bol zoznam odovzdaný do tlače, so stratou takmer 200 dolárov ročne. Ten človek tvrdí, že najhoršie sa rokuje s riaditeľom akciovej spoločnosti. Nie je ochotný nájsť si čas, aby sa mohol dohodnúť jeho inzertný program. Namiesto toho nášmu zástupcovi navrhol, aby sa zastavil dva- alebo trikrát v týždni, že ho možno zastihne, keď bude mať trochu času. Ten človek tvrdí, že v priebehu pol roka sa tam zastavil aspoň päťdesiatkrát.“

V prvej chvíli sa ma zmocnila veľká nechúť prijať túto ponuku. Ticho som sa modlil: „Pane Ježišu, čo mám robiť?“ Cítil som, že toto je príležitosť pre riaditeľov i celé oddelenie, aby spoznali, že Boh, ktorý povedal: „Pamätaj na deň sobotný, aby si ho svätily,“ sa stará o svoj ľud.

Môj šéf mi pripomenul jednu ťažkú obchodnú zmluvu, na uzatváraní ktorej sa zúčastnil ako pozorovateľ. Bol nadšený, akým spôsobom som vtedy zvládol celú situáciu. Obrátil sa na mňa so slovami: „Roger, som presvedčený, že vám sa to podarí. Viem, že vás sprevádza veľká moc a že budem na vás hrdý. Prijmete túto ponuku?“

„Dobre teda. Aj ja som presvedčený, že bude treba Boží zázrak, aby som tú objednávku vybavil podľa vášho očakávania. Zoberiem ju!“

Najskôr som prosil Pána, aby mi dal božský takt, dobrotu a priateľský prístup k ľuďom. Potom som telefonicky požiadal toho muža o päťminútovú schôdzku, aby som sa mu predstavil a povedal, o čo mi ide.

Tento konštruktívny prvý kontakt viedol k ďalšiemu pohovoru, keď som mu už ukázal návrhy inzerátov, ktoré som pripravil. S výsledkom mojej práce bol spokojný a požiadal ma, či ho môžem niekedy deň o siedmej hodine ráno navštíviť v jeho kancelárii. Chcel so mnou prebrať ešte detailné záležitosti a ďalšiu inzerciu. Poznamenal, že iba vtedy má čas v pokoji prebrať tieto veci. Súhlasil som.

Keď sme vybavili služobné záležitosti týkajúce sa inzerátov, začal mi rozprávať o veľkých problémoch so synom – jedináčikom, ktorý bol ich jedinou radosťou, kým nezačal fetovať a nedostal sa do konfliktu so zákonom. Rodičia už neboli schopní uniesť túto záťaž. Ťažko sa vyrovnávali s tým, že im robí takú hanbu. Navrhol som mu, že sa budem za ich syna a celú rodinu každý deň modliť a on mi za to poďakoval.

Asi o mesiac mi volal, aby ma informoval o novom produkte firmy, a zároveň dodal, že situácia u nich doma sa výrazne zlepšila. Prosil ma však, aby som sa za to ďalej modlil. O dva dni sme sa stretli osobne, a pritom hovoril aj o zmenách, ktoré sa odohrali s ich synom. Chlapec sa rozhodol zmeniť svoj životný štýl a poprosil rodičov, aby mu v tom pomohli. Manželka už nemusí užívať silné lieky na upokojenie. Sám už pokojne spí celú noc, pretože zo seba zložil tú obrovskú záťaž starostí o syna. Potom povedal niečo, čo ma naplnilo veľkou radosťou: „S manželkou sme presvedčení, že to boli vaše modlitby, ktoré priniesli do nášho života toľko požehnaní. Už vtedy, keď ste prvýkrát navštívili moju kanceláriu, som celý deň prežíval pokoj a radosť.“

FAKTOR 6

Aj tu ide o Božiu vlastnosť, o ktorej Biblia hovorí, že sa bez nej nezaobídeme. Je to **DOBROTA**.

Starí Židia veľmi sklamali Boha, lebo práve ona im chýbala. Prorok Ezechiel opisuje ich konanie takto: *„Človeče, kým býval Izrael na svojej pôde, znečisťoval ju svojím spôsobom života a svojimi skutkami... preto som si vylial na vás svoj páľčivý hnev pre krv, ktorú preliali v krajine... Rozptýlil som ich medzi národy... Ale kamkoľvek prišli k národom, znesvätili moje sväté meno... Vtedy som mal s nimi súcit pre moje sväté meno... Preto povedz domu Izraela: Takto vraví Hospodin Pán: Nekonám kvôli vám, dom Izraela, ale kvôli svojmu svätému menu, ktoré ste znesvätili medzi národmi... Posvätím svoje veľké meno... a pohanské národy poznajú, že ja som Hospodin,... keď sa na vás dokážem svätým pred ich očami... A dám vám nové srdce a nového ducha dám do vášho vnútra... a spôsobím, aby ste chodili podľa mojich ustanovení, zachovávali a plnili moje nariadenia.“ (Ez 36,17-27)*

Je pre mňa povzbudzujúce, keď viem, že Boh aj teraz čaká, aby nám mohol preukázať svoju dobrotu a obdaril nás mocou prostredníctvom Ducha Svätého, aby sme viedli víťazný kresťanský život. Musíme si však každý deň nájsť čas a prosiť ho o to!

FAKTOR 7

Tento faktor má rozhodujúci význam. Bez neho nie je kresťanský život vôbec možný. Je to **ŽIVÁ VIERA**. *„Bez viery sa totiž nikto nemôže páčiť Bohu. Kto k nemu prichádza,*

musí veriť, že Boh je, a že odmieňa tých, ktorí ho hľadajú.“
(Žid 11,6)

Živá viera je pilierom našej duchovnej stability a zdrojom duchovnej sily. Umožní nám vybudovať si neochvejnú dôveru k nášmu nebeskému Otcovi a v moc Svätého Ducha. Ellen Whiteová o tom napísala: „*Vieru vstępuje Duch Svätý a darí sa jej len tam, kde sa o ňu starajú.*“ (VSV 380)

FAKTOR 8

Vo svete, kde z každej strany pôsobí a dolieha egoizmus a sebavyvyšovanie, potrebuje Boží ľud viac, ako čokoľvek iné, Kristovu **MIERNOSŤ**. Pokora a poddanie sa Božej vôli sú v Božích očiach vlastnosťami veľkej ceny: „*Lebo takto hovorí vysoký a vznešený, ktorý obýva večnosť, ktorého meno je Svätý: Bývam na výsosti a na svätom mieste a s tým, kto je zdrveného a poníženého ducha, oživujúc ducha ponížených a oživujúc i srdce zdrtených.*“ (Iz 57,15)

FAKTOR 9

Asi pred sto rokmi ukázal Boh E. G. Whiteovej, že krátko pred koncom sveta bude situácia v oblasti morálky taká, ako za čias Nóacha. (Mat 24,37-39)

Ako môžeme obstať v tomto bezbožnom svete, ak chceme žiť čistý, víťazný kresťanský život? Len tak, že pôjdeme cestou, ktorou šiel pred nami Ježiš: „*Kristus prišiel na túto zem, aby nám ukázal, že každý človek môže viesť dokonalý život mocou zhora.*“ (MH 25) „*Ježiš nepovolil hriechu. Ani jedinou myšlienkou nepodľahol pokušeniu.*“ (TV 108)

Aká je to vlastnosť, ktorú toľko potrebujeme? Je to **SEBA-OVLÁDANIE**, ktoré nám chce dať Duch Svätý. Získať čistotu myšlienok, srdca i života môžeme výlučne tak, že dovolíme Duchu Svätému, aby nás stále usmerňoval a zmocňoval. Text v liste Rimanom 12,21 vyzýva: „*Nedaj sa premôcť zlému, ale dobrom premáhaj zlé.*“ Tu je recept, ako môžeme ovládať myšlienky, ktoré sa vynárajú, a nie sú čisté ani šlachetné.

Zo skúsenosti viem, že verše z Božieho slova, ktoré sme sa naučili naspamäť, sú nám veľkou pomocou. V Žalme 119,11 čítame: „*V srdci som si skryl tvoju reč, aby som proti tebe nehrešil.*“ V Žalme 24,3.4 nachádzame zasa tieto dôležité slová: „*Kto smie vstúpiť na vrch Hospodinov? A kto sa postaví na jeho svätom mieste? Človek nevinných rúk a srdca čistého.*“

Nasledujúce slová E. G. Whiteovej sú pre mňa vždy veľkým povzbudením: „*Kristus poslal svojho Ducha ako božskú moc, ktorá má v človekovi premáhať zdedené i vypestované sklony k zlu, a cirkvi má pomôcť získať jeho povahu.*“ (TV 471)

Víťazstvo prostredníctvom Krista – to je tá najmocnejšia skúsenosť. Sme povolání víťaziť. Naše modlitby prinesú veľké „dividendy“ pre Božie kráľovstvo a nám samým úžasné skúsenosti i radosť...

Na záver tejto kapitoly ešte jeden citát z knihy Túžba vekov, s. 469:

„*Utešiteľ príde ako odpoveď na modlitbu viery vždy a všade, v každom zármutku a utrpení, kedykoľvek sme bezradní a nevidíme do budúcnosti, alebo keď sa cítime opustení a osamotení. Okolnosti nás môžu odlúčiť od všetkých našich pozemských priateľov, ale nijaká okolnosť či vzdialenosť nás nemôže odlúčiť*

od nebeského Utešitele. Nech sme kdekoľvek, nech ideme kamkoľvek, žije s nami, podopiera nás a povzbudzuje, dáva nám silu a potešuje nás.“

6. kapitola

„Večný“ modlitebný zoznam

Bolo obdobie alergií. Kýchanie ma prebudilo asi o štvrtej ráno. Užil som liek na utíšenie, ale na spánok sa už nedalo ani pomyslieť. Prosil som Pána, aby ma viedol k zamysleniu a modlitbám. Hneď mi zišiel na myseľ biblický príbeh o veľkom víťazstve Izraela v boji proti Amálekovcom v Refidíme. (2 Moj 17,8-16)

Mojžiš, Áron a Chúr pozorujú boj z jedného vrchu. Mojžiš, muž modlitby, pozdvihne ruky k nebu a prosí za svoj ľud. Boj sa schyluje k porážke Izraelcov. Mojžiš je unavený, ramená mu klesajú. Nepriateľ získava prevahu.

Keď to vidia Áron a Chúr, posadia ho na kameň a až do západu slnka mu podopierajú ruky, každý z jednej strany. Izrael nad Amálekovcami slávne zvíťazí.

Pri uvažovaní o tomto príbehu som si uvedomil, aká dôležitá je pri príhovorných modlitbách vytrvalosť a neúnavnosť. Roky som volal v modlitbách k Bohu za ľudí a videl som len malé výsledky, kým som si neurobil modlitebný zoznam a každú osobu z neho denne nepredkladal Pánovi. Až potom som začal pozorovať, ako sú mnohé tieto modlitby vypočuté pred mojimi očami.

Napríklad Róbert, ktorý bol závislý od drog, je dnes opäť šťastné Božie dieťa (pozri 7. kapitolu). Tri roky som jeho záležitosť denne predkladal pred trón Božej milosti s prosbou, aby ho Duch Svätý viedol k pokániu a pomohol mu robiť správne rozhodnutia v prítomnosti i pre večnosť.

Pevne verím, že bez pôsobenia Ducha Svätého sa neprebudí svedomie človeka, práve tak, ako bez Krista nemôžeme získať odpustenie hriechov. Boh nikdy neobmedzuje slobodu rozhodovania. Duch Svätý nenúti človeka, aby robil niečo, čo nechce, len mu ukazuje lepšiu cestu pre jeho život a ponúka pravú radosť a pokoj. Rozhodnutie prenechá jemu.

Keď som si v to ráno premietal v mysli boj medzi Izraelom a Amálekovcami, prišlo mi na um svedectvo, ktoré mi na počiatku mojej cesty viery prinieslo veľké povzbudenie: *„Spasiteľovi sú vzácnejší tí, v srdciach ktorých sa odohral boj so satanom a on ich zachránil mocou svojej lásky, než tí, čo hriech nikdy nepoznali.“* (KP 88)

Myšlienka, že Spasiteľ chráni ako poklad tých, ktorí boli vyslobodení z moci hriechu jeho láskou a milosťou, a že ich miluje viac ako nepadlé bytosti vo vesmíre, ma naplnila starosťou o ľudí, ktorí dosiaľ žijú v hriechu a nepoznajú lásku nebeského Otca. Pochopil som, že je jediná cesta, ako ich zachrániť: príhovorné modlitby za nich, aby Duch Svätý pôsobil na ich svedomie a priviedol ich pod moc Kristovej krvi, ktorá ich môže ospravedlniť a od základu zmeniť ich životy. Pociťil som však aj zodpovednosť za ľudí na mojom modlitebnom zozname. Napadlo mi: Kto by sa modlil za nich, ak by som zomrel? Ako zaručím, že sa niekto bude denne prihovárať za každého z tých, ktorí práve prijali pomoc Svätého Ducha a mohli by sa ešte niekedy dostať do problémov, tiesne či trápenia? Vtedy som pochopil, že

potrebujem nejaký trvalý modlitebný zoznam. Nevieť, ako som na to prišiel, ale táto myšlienka mi nedala pokoja. Povedal som Pánovi o svojej obave, že by moje príhovorné modlitby mohli náhle prestať a mnohí by zostali bez pomoci.

V týchto dňoch som sa naučil naspamäť niektoré verše zo 17. kapitoly Jánovho evanjelia, týkajúce sa učeníkov Ježiša Krista. Ježiš mal starosť o svojich učeníkov. Pochopil som, že rozumie aj mojej starosti o nezachránených ľudí.

„Už viac nie som vo svete, ale oni sú vo svete a ja idem k tebe. Otče svätý, zachovávaj ich v tvojom mene, ktorých si mi dal, aby boli jedno, ako my. Kým som bol s nimi, ja som ich zachovával... Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred zlým... Neprosím však len za nich, ale aj za tých, ktorí skrze ich slovo uveria vo mňa...“ (Ján 17,11-20)

Slová Kristovho príhovoru zahŕňujú všetkých jeho nasledovníkov až do konca času a mňa viedli k prosbe: „Drahý Pane, urob zo mňa múdreho príhovorca! Nauč ma s vierou a láskou prosiť za mojich pozemských bratov a sestry tak, aby si ich mohol požehnať a zachrániť pre večnosť!“

Po tejto modlitbe mi Boh pripomenul slová Ellen Whiteovej: „Tí, čo prosia, aj keby prišli žiadať o chlieb pre hladných hoci o polnoci, dostanú, o čo prosia.“ (KP 112)

„Podobne ako Áron, ktorý svojou službou symbolizoval Krista, aj náš Spasiteľ vnáša vo svojom srdci mená celého Božieho ľudu do najsvätejšieho miesta.“ (Tamtiež.)

Čítame o tom v 2 Moj 28,29: „Tak nech Áron nosí mená Izraelcov na náprsníku pre súdne výroky na svojom srdci ako stálu pripomienku pred Hospodínom, keď bude vchádzať do svätyne.“

To bola odpoveď na moje ľudské hranice. Dovolím Pánovi, aby zapísal mená všetkých ľudí, ktorí sú na modlitebnom zozna-

me, na náprsník svojej spravodlivosti. Aj keby som mal zomrieť dnes, Ježiš, môj Prihovorca, bude sa za nich prihovárať.

Áno, skutočne mám večný modlitebný zoznam. Nech pribudne tých mien počas desaťročí aj na stovky, s apoštolom Pavlom môžem byť ubezpečený: *„Veď máme nie veľkňaza, ktorý by nemohol spolucítiť s našimi slabosťami, ale veľkňaza, ktorý bol vo všetkom skúšaný, ale bez hriechu. Pristupujme teda s dôverou k trónu milosti, aby sme dostali milosrdenstvo a našli milosť a pomoc v pravý čas.“* (Žid 4,15.16)

Začiatkom 70. rokov som pracoval v Zlatých stránkach v Buffale, štát New York. Môj nadriadený sa ma spýtal, či chcem pomôcť v naliehavej situácii. V Plattsburghu sa začínala stavať nová telefónna budova a ukazovalo sa, že bude treba niekoho, kto bude schopný zvládnuť veľké objednávky. Mnohé z nich budú v kanadskom Montreale. Išlo o zákazku, ktorej vybavenie malo trvať asi štyri týždne.

Súhlasil som a vzal som celý projekt „útokom“. Vďaka Duchu Svätému, ktorý mi pripravil cestu, sa dosiahli výborné výsledky. Bol som ten rok jedným z dvoch mužov v štáte N.Y., ktorým bolo udelené zvláštne uznanie a dostalo sa im tej cti, že sa stali členmi klubu úspešných predajcov za vynikajúce predajné výsledky v inzercii Zlatých stránok.

Po celodennom rokovaní v Montreale som sa vrátil večer unavený a hladný do svojej kancelárie v Plattsburghu. Rýchlo som zaznamenal výšku tržby za tento deň a čistý zisk. Prišiel za mnou kolega Anthony. Celý deň bol tiež taký zamestnaný, že nemal čas ani sa najesť. Dohodli sme sa, že sa spolu navečeriame.

Pri jedle sa ma Tony pýtal na manželku a deti. Potom sa rozhovoril o svojej rodine. Počas rozhovoru som cítil, že ma vedie Duch Svätý, aby som aj tohto človeka pripísal na svoj

modlitebný zoznam. Tony bol plný výčitiek kvôli jednej udalosti, ktorá v živote mnohých ľudí okolo neho spôsobila doslova tragédiu. Pripravila ho o úspešný podnik, za ktorým boli roky driny, a priniesla mu odcudzenie jeho dospievajúcich detí, ktoré veľmi miloval.

Všetko sa to začalo na vianočnej party v jednej banke. Tony hovoril s riaditeľom banky a jeho sekretárkou. Tu sa objavila mladá žena, ktorá priviezla sekretárku a ospravedlnila sa, že musí odísť domov skôr, než pôvodne predpokladala. Pýtala sa, či by mohol odviezť sekretárku niekto iný. Tony sa ponúkol, že ju odvezie. Počas dlhej cesty s ním flirtovala. Zaregistroval to a napadlo ho, že by sa mohol pokúsiť požiadať ju o bozk za zvezenie. Spýtal sa, či nemá nič proti priateľskému vianočnému bozku. Na jeho prekvapenie odvetila, že je to aj jej želanie, že si priala prežiť malé lúbostné dobrodružstvo. A to bol začiatok krachu. Po „nevinnom“ vianočnom bozku nasledoval novoročný... Schyľovalo sa k afére, keďže obaja mali manželské záväzky.

Tí dvaja sa niekoľko mesiacov stretávali v rôznych moteloch. Manžel sekretárky nechal svoju ženu sledovať súkromným detektívom. Potom zavolał Tonyho žene a informoval ju o tom, čo sa deje. Nahnevala sa a hneď požiadala nielen o rozvod, ale aj o odstupné, čo Tonyho finančne celkom zruinovalo. Musel predať obchod, platiť alimenty a zaplatiť súdne výdaje. S priateľkou sa rozhodli odísť a začať nový život v inom meste. Potom tvrdo pracoval tri roky, aby mohli začať to, čomu hovorili „nový život“. Nasledovali však ďalšie rany. Manžel jeho druhej ženy sa s ňou kontaktoval a prosil ju, aby sa kvôli deťom vrátila. Ona ponuku s radosťou prijala a Tonyho opustila tak rýchlo, že bol tým úplne ohromený. Začal piť a tráviť víkendy v alkoholickom opojení, aby utekal pred pocitom viny.

Spýtal som sa ho, či niekedy nepomyslel na to, aby hľadal pomoc u Boha...

„Chcem byť voči tebe celkom čestný,“ odpovedal. „Nemám záujem o náboženstvo. Od svadby som nebol v kostole, a je to už poriadne dlho.“

Pri ďalšom rozhovore som zistil, že o Bohu a Biblii nevie vôbec nič a ani mu to neprekáža. Veril len v nejakú stvoriteľskú silu, ktorá všetko riadi, ale radikálne odmietal všetko, čo by malo čosi spoločné s osobným Bohom.

Povedal som však niečo, čo ho šokovalo: „Tony, keď si spontánne začal tento rozhovor a celkom dobrovoľne mi rozprával o svojich problémoch, chcem ti povedať, čo bude nasledovať. Odo dneška sa budem za teba modliť a tvoje meno si chcem skutočne pripísať na svoj modlitebný zoznam a nikdy ho neodstrániť. Verím, že Duch Svätý povedie tvoje kroky do Božieho mesta.“

Po chvíľke mlčania začal koktať: „Ja, ja, ja som nikdy nič také nepočul. Neviem, čo mám povedať, ale som prekvapený a dojatý, že máš o mňa záujem. Úprimnosť a sila tvojho presvedčenia sa ma hlboko dotkli a dali mi nový, dosiaľ neznámy pocit. Ďakujem za to, čo si povedal.“ Potom sme zmenili tému.

Pre pracovné vyťaženie sa nám už nepodarilo dohodnúť podobné stretnutie. Keď som raz v piatok odchádzal z kancelárie, odprevadil ma k autu. Pritom sa mi zveril s niečím, čo mi pomohlo pochopiť jeho vtedajšie prekvapenie pri mojej zmienke o modlitbe za neho. Povedal: „Dôvod, prečo som bol taký dojatý a zmätený v tej reštaurácii bol ten, že moja babička mi pred smrťou povedala niečo podobné: Anthony, verím, že moje modlitby za teba budú vypočuté, a že Duch Svätý povedie tvoje kroky do svätého mesta.“

Keď sme sa lúčili, povedal: „Roger, ak raz vo svojom živote zájdem tak ďaleko, že sa začnem zaujímať o duchovné veci, ver, že chcem byť ako ty, adventista.“ Uplynulo deväť rokov, kým sme sa znovu stretli. Raz som si v reštaurácii prezeral jedálny lístok, keď ma niekto zľava oslovil:

„Roger Morneau, čo ťa sem priviedlo z ďalekého sveta?“

Zodvihol som oči a vidím Tonyho, ktorý mi s úsmevom podáva ruku. Práve dojedol a chystal sa odísť. Rozhodol sa však, že sa so mnou ešte porozpráva. O chvíľu sme sedeli v jeho aute a spomínal na náš prvý rozhovor spred deviatich rokov v reštaurácii v Plattsburghu.

Hovoril, ako mu pomohol uvažovať o veciach, ktoré majú ešte v živote cenu.

Opakovane mi ďakoval za modlitby a zdôveril sa mi, že od vtedy skoncoval s alkoholom a fajčením. Ale predovšetkým zažil neobyčajné skúsenosti, v ktorých zazrel Boží záblesk a pocítil záujem o duchovné veci. Už nejaký čas študuje Bibliu s manželmi, ktorí sú členmi Cirkvi adventistov s. d.

Keď sme sa rozlúčili, celý deň som ďakoval Ježišovi za túto skúsenosť. Pomohla mi lepšie porozumieť jeho mocnej službe v nebeskej svätyni. Predtým som nechápal, že musím svoj „večný“ modlitebný zoznam vložiť do jeho „večného“ zoznamu, kde sú vyryté mená všetkých ľudí. Aj tie, na ktoré som ja už zabudol, ale Ježiš ich nosí stále na svojom srdci.

7. kapitola

Príhovory za mladých ľudí

V jednej z prechádzajúcich kapitol som sa zmienil o Róbertovi, mladom mužovi, ktorý zvíťazil nad závislosťou od drog a vrátil sa k Bohu. Bola to odpoveď na vysielané príhovorné modlitby. Porozprávam vám o tom, ako sa Svätý Duch oňho staral a žehnal ho v čase, keď sa vzdialil od Boha.

Bolo to smutné prekvapenie, keď som sa od Róbertových bývalých kolegov zo štúdií, ktorí prežili neuveriteľnú zmenu v živote tohto mladého človeka, dozvedel, že po niekoľkých rokoch, čo odovzdal svoj život Ježišovi, sa stal z neho človek zameraný len na seba.

Jeden jeho priateľ poznamenal: „Róbert už nie je ten rozhodný mladý kresťan, akého sme ho poznali. Po kolegovi prevzal zamestnanie, čo mu prinieslo materiálny prospech a neskôr, spolu s príjmom manželky, aj postavenie a nový spôsob života, na ktorý si rýchlo zvykli. Spriatelili sa s niektorými kolegami z práce a tí ich priviedli k takému druhu zábavy, aký predtým nepoznali. Róbertova manželka bola fascinovaná rockovou

hudbou, ktorej onedlho obidvaja podľahli. Vo voľnom čase sa venovali aktivitám, ktoré ich nielenže vzdialili od Boha, ale čoraz viac aj od bývalých priateľov a od seba navzájom. Či potom opustil on ju, alebo ona jeho, to presne neviem.“

Jeho kolega pokračoval: „Róbertov brat mi rozprával, že v jeho byte fajčili *trávu* a užívali aj iné drogy za tisíce dolárov. Okrem toho veľa investoval do prvotriednych stereozariadení.

Skôr, ako som vyjadril nahlas svoje sklamanie, mladý muž pokračoval: „Netrápte sa kvôli nemu. Róbert nepotrebuje váš súcit. Poznal predsa to lepšie a nemusel sa vôbec dostať do tejto situácie. Určite sa sám rozhodol pre to, po čom túžil. Inak by si udržal od týchto vecí odstup.“

Prirodzene, hneď som pochopil, že Róbertov prípad potrebuje moje každodenné modlitby. Prosil som Duchu Svätého, aby mu dal víťazstvo nad rockovou hudbou, alkoholom a drogami. Vedel som, že to môže trvať aj roky, kým tento mladý muž príde k bodu, keď zatúži vrátiť sa späť k Bohu, no rozhodol som sa, že sa budem zvyšok svojho života za neho denne modliť.

Ubehli tri roky a jedného dňa som zažil príjemné prekvapenie. Stretol som sa s Róbertom na veľkom výročnom stanovom zhromaždení v New Yorku. Pri tejto príležitosti som sa osobne presvedčil, ako na neho Svätý Duch pôsobil. Povedal mi:

„Päť rokov som si nemohol odoprieť pôžitky, ktoré podľa mnohých patria k 'dobrému životu'. Od rána do večera som bol doslova zotročený týmito sklonmi a prianiami. Žil som len tým, aby som uspokojoval svoje potreby alebo žil v očakávaní ich napĺňania. Napríklad ráno. Prvé, čo nesmeli chýbať, kým som šiel do práce, bola moja obľúbená rocková hudba. Musel som ju počúvať, aby som dosiahol vnútorné uspokojenie a bol schopný naštartovať. Každý víkend znamenal divoký program v partii.

Ženy, alkohol a všetko ostatné, čo k tomu patrí. Niekedy sme išli moja žena a ja oddelene, aby som sa cítil úplne voľný a mohol si robiť, čo chcem. Keď sme sa rozišli, odpadol aj tento problém. Netušil som, s čím sa budem musieť čoskoro vysporiadať.“

„Môžeš mi o tom povedať viac?“ spýtal som sa.

„Asi pred rokom sa začalo niečo diať. Najskôr mi prestalo chutiť pivo a rocková hudba. Raz večer som po príchode z práce zapol stereo a pustil si obľúbenú skladbu. Potom som si pohodlne sadol do kresla – v jednej ruke pivo, v druhej noviny. Keď som prehltol dúšok, pocítil som, že tu niečo nehrá. Pivo mi nechutilo...

Išiel som do chladničky po ďalšie. Zistil som, že chutí ešte horšie. Ani hudba mi už nepripadala ako predtým. Išiel som skontrolovať zosilňovač. Všetko bolo v poriadku, no hudba už nevyvolávala vo mne pocity, aké som očakával. Nechápal som, čo sa deje.

Práve v tom okamihu ktosi zaklopal na dvere. Objavil sa v nich Henry, môj dobrý kamarát. 'Henry, prichádzaš v pravý čas! Deje sa niečo zvláštne a ja neviem, čo!' Nalial som zvyšok poslednej plechovky do pohára a ponúkol mu ho. Ochutnal ho. 'Aké je?' opýtal som sa nedočkavo. 'Výborné!' povedal. 'To nie je možné, malo strašnú chuť!' namietal som. 'Daj mi ochutnať z tvojho pohára, nemôžem tomu uveriť!' povedal Henry. Keď prehltol prvý dúšok, utekal ho vypluť do výlevky so slovami: 'Je skazené! Nechcem ťa vystrašiť, ale cítim, že tu pôsobí nejaká nadprirodzená moc!' “

Môj záujem o Róberta bol teraz ešte napätejší. Spýtal som sa, čo si myslel o komentári svojho kamaráta.

„Moja prvá myšlienka bola, že sa niekto za mňa modlí, a Pán urobil niečo, aby sa mi prihovoral a viedol ma k uvažovaniu nad tým, ako som žil. Táto skúsenosť ma prebudila a odvtedy som sa piva už nedotkol.“

Potom pokračoval: „O niekoľko dní po skúsenosti s pivom mi išlo takmer o život. Bolo to raz v novembri, okolo ôsmej večer. Išiel som domov a keď som schádzal z kopca, pršalo. Cesta bola na niektorých miestach už namrznutá. Šiel som rýchlosťou asi 70 kilometrov za hodinu, keď mi naraz skočili do jazdnej dráhy štyri srnce. Svetlá ich oslnili. Stáli bez pohybu uprostred vozovky.

Ihneď som šliapol na brzdu, ale auto sa začalo krútiť a bolo neovládateľné. Srnce síce zmizli, no auto nie a nie zastaviť. Asi o sto metrov ďalej bola cesta našťastie rovná a auto zastalo na jej okraji. Keď som nadobudol duševnú rovnováhu, vystúpil som a posvietil baterkou. Pred sebou som uvidel priepasť hlbokú asi 200 metrov .“

Chystal som sa ho opýtať, aké myšlienky mu vtedy vírili hlavou, no on pokračoval: „Cítil som sa hlboko zahanbený a začal som premýšľať, že sa za mňa určite niekto modlí a jeho modlitby sú vypočuté. Uvedomil som si, že pre niekoho má môj život väčšiu cenu ako pre mňa samého.“

„Táto skúsenosť ma povzbudila a obrátila k Bohu, lebo som zistil, že hoci som ho opustil, on ma neopustil. Od tej chvíle som musel často zvažovať, aké dôsledky má moje konanie pre večnosť. Nebolo to ľahké, ani bez zápasov, dostať sa opäť na správnu cestu. Vtedy ešte mali na mňa mocný vplyv drogy. Vedel som, že túto závislosť sám nepremôžem. Preto som sa rozhodol hovoriť s Ježišom o všetkom a nasledovať ho tak, ako ma povedie. Dnes som opäť slobodný. Zvíťazil som nad sebou samým, nad drogami a nad hriechom.“

Róbertov príbeh posilnil moju službu príhovorných modlitieb, predovšetkým však moju dôveru k nebeskému Otcovi a v moc jeho Svätého Ducha.

Zamyslenie

Nesúhlasím s rodičmi, ktorí sú veriaci, a predsa si myslia, že oni ani Boh už nemôžu urobiť nič pre ich deti, ktoré zišli z cesty, opustili Pána a rozhodli sa žiť podľa svojich predstáv, pretože majú možnosť slobodne sa rozhodnúť. Títo rodičia si myslia, že sa môžu už len modliť, aby ich Pán Boh ochraňoval.

Taká argumentácia neobstojí a má katastrofálne následky. Je pravda, že Boh dal človeku slobodnú vôľu. Napriek tomu môže Duch Svätý na základe našich príhovorných modlitieb, ktoré sa odvolávajú na moc Kristovej krvi, zahnať mocnosti temnoty na útek. Môže viesť udalosti tak, že tí, za ktorých sa modlíme, dostanú novú silu, aby sa správne rozhodli, hoci pritom musia prechádzať rôznym utrpením.

8. kapitola

Modlitby za bezbožných

Zažil som, aké neuveriteľné zmeny sa dejú v životoch tých, za ktorých sa modlíme. Výsledky mojej príhovornej služby patria Duchu Svätému. Nemôžem si ich privlastniť.

Stojíme uprostred ťažkých zápasov s mocnosťami temnoty, ktoré nás chcú zničiť. Som presvedčený, že iba Duch Svätý nám môže dať víťazstvo.

Radu pre ľudí, ktorí potrebujú pomoc, som našiel v knihe E. G. Whiteovej: *„Len opravdivá, vytrvalá, k Bohu sa upínajúca modlitba viery – viery, ktorá vedie k bezvýhradnej závislosti od Boha a k úplnému posväteniu sa jeho dielu – môže zaručiť pomoc Ducha Svätého v boji proti kniežatám a zlým mocnostiam, vládcam temnoty tohto sveta a mocným duchom v nebeských oblastiach.“* (TV 300)

Uvediem ešte jeden citát, ktorý ma povzbudil k modlitbám, zvlášť za neveriacich:

„Milosť pre nehodných ľudí, ktorí si nezaslúžia nič dobré, je Božou vlastnosťou. Sme vyzývaní, aby sme ju hľadali, no my tak nerobíme. Boh sa teší, keď sa jeho milosť môže prejavovať

cez nás. Nie preto, že sme dobrí, ale práve preto, že sme celkom nehodní. Náš jediný nárok na jeho milosť je našou veľkou potrebou.“ (MH 161)

V čase, keď som každoročne navštevoval svojich zákazníkov, aby som dohodol inzeráty pre Zlaté stránky, mohol som prežívať, ako Duch Svätý menil a posväcoval životy aj neveriacich, bezbožných ľudí, za ktorých som sa modlil. Vo svojej príhovornej službe som bol vždy znovu posilnený a povzbudený.

Prosil som Pána o hlbšiu skúsenosť s modlitbou, aby som mohol prežívať, ako jeho Duch žehná ešte väčšiemu počtu ľudí. Netrvalo dlho a Boh moju modlitbu vypočul.

Mal som päťdesiatku, keď som odmietol mnohé ponúkané príležitosti pracovať v manažmente. Jedného dňa dozrelo vo mne rozhodnutie hľadať si nejakú inú prácu.

Pociťoval som úbytok fyzických síl a stále znovu mi prichádzali na myseľ slová môjho vedúceho: „Roger, mali by ste vážne pomýšľať na to, aby ste svoje skúsenosti odovzdali mladším ľuďom.“ Pripomenul mi množstvo vzácných skúseností s Božím vedením, ktoré som mal v rôznych ťažkých situáciách, ako napríklad v roku 1970, keď bolo treba pomôcť zriadiť novú telefónnu stanicu a zreorganizovať telefónny nábor pre kanadskú provinciu v New Brunswick.

Vtedy som prevzal zodpovednosť za tento projekt a navrhol som, aby sa záznamy viedli dvojjazyčne, pretože jednotlivé územia Maritimskej provincie boli až do 75 % obývané francúzsky hovoriacimi obyvateľmi. Po mnohých týždňoch riadiacej práce v tejto oblasti som sa opäť vrátil do Buffala.

S Božím požehnaním bola objednávka pre New Brunswick úspešná a odvtedy mi vyšší manažment ponúkal vedúce miesto. Sústavne som ho odmietal. Kládol som si otázku: Ak by som

ponuku prijal, nevzdialilo by sa odo mňa Božie požehnanie, keď by som prevzal na seba zodpovednosť za ľudí, ktorí berú často Božie meno nadarmo? Hoci sú to kultúrni, vzdelaní ľudia s dobrými spôsobmi, s Bohom nemajú nijaký vzťah a skúsenosti. Nechcel som, aby niečo vytvorilo prekážku medzi mnou a Bohom. Roky môj život sprevádzal text Iz 59,1.2: „*Ajhla, ruka Hospodínova nie je prikrátka zachraňovať a jeho ucho nie je také nedoslýchavé, aby nepočulo. Ale vaše neprávosti sa stali hrádzou medzi vami a vašim Bohom!*“

Znovu a znovu som sa musel pýtať sám seba, či správanie týchto ľudí nevytvorí bariéru medzi mnou a Bohom natoľko, že nepožehná moje snahy. Predložil som tieto obavy Pánovi a prosil ho o jasnú odpoveď – aby mi ukázal cestu, po ktorej mám ísť.

Viedol ma cez dve skúsenosti, ktoré mi umožnili pochopiť, ako odstrániť tento múr oddelenia, ktorý stavajú bezbožnosť a zlo, aby oddelili človeka od Božej tváre.

Pohoršenie, ktoré viedlo k modlitbe

Raz v piatok popoludní, bolo to v apríli, som sa vracal domov a prechádzal som okolo Woolworthu. Rozhodol som sa zastaviť, keďže som potreboval ešte dokúpiť nejaké veci. Keď som sa vrátil k autu, napadlo mi, že som si mohol ešte niečo zariadiť v papiernictve. Ortuť na teplomeri v popoludňajšej pálave rýchlo stúpala... Na chvíľu som zastavil auto a stiahol okno, aby som sa trochu osviežil. O niekoľko minút prišiel zelený mercedes a zaparkoval o dve miesta ďalej odo mňa. V zrkadle som zazrel dvoch ľudí v strednom veku, zrejme manželov. Pani sedela za volantom.

„Mary, musíš ešte raz zapnúť zapalovanie, aby som mohol zatvoriť okno,“ povedal ten muž.

„Ty si ale hlúpy! Už som ti stokrát povedala, že ho môžeš zatvoriť, aj keď motor už nebeží... Kedy si to konečne zapamätáš?“

Muž otvoril ústa, z ktorých sa rinul prúd sprostých slov a nadávok. Bol stále agresívnejší a vyhrážal sa jej, že ju zmláti, ak si hneď nezavrie hubu... „Aký sprostý muž,“ pomyslel som si.

Hneď som sa začal modliť: „Ježišu, prosím Ťa, odpusť mu a mocnou silou tvojho Svätého Ducha odožen tie démonské sily, ktoré napíňajú jeho vnútro. Požehnaj jeho život pokojom, ktorý dáva tvoja láska.“

V nasledujúcom okamihu nastalo ticho. Asi dvadsať sekúnd nepovedal ani slovo. Potom polohlasne riekol: „Mary, je mi ľúto, že som bol na teba taký hrubý. Cítim sa vinný, že som sa s tebou rozprával takým spôsobom. Skutočne neviem, prečo som bol taký zlý. Často ma schytí hnev aj voči tým ľuďom, ktorých mám naozaj rád. Prosím, odpusť mi to. Sľubujem ti, že sa budem snažiť, aby sa moje návaly zlosti neopakovali.“

Potom som počul, ako aj žena priznáva, že nesie na tom časť viny, lebo používa slová, ktoré druhého vyprovokujú. Pani dala manželovi niekoľko bozkov na zmierenie, zatvorili okno na aute a išli nakupovať.

Potom ona sledovala hodiny na parkovisku, kým jej muž hľadal drobné na zaplatenie parkovného. Nemohol ich rýchlo nájsť, preto povedal manželke: „Miláčik, bola by si taká dobrá a pozrela sa do peňaženky, či nemáš desať centov drobných?“

„Ako by som to neurobila, keď si ma tak pekne oslovil? Vieš, že si mi tak pekne nepovedal odvtedy, čo boli deti ešte malé?“ Muž hodil peniaze do automatu, vzal ženu za ruku a ako novo-manželia sa vydali nakupovať.

Keď som si sadol do auta, bol som prekvapený tou radikálnou zmenou, ktorá sa udiala v ich správaní. Táto skúsenosť v porovnaní s inými obsahovala novú dimenziu: ešte nikdy som sa nemodlil za odpustenie hriechov pre iných ľudí. Vlastne až pohoršenie nad ich správaním ma viedlo k takýmto modlitbám.

Keď ten muž začal nadávať svojej žene, pomyslel som si, že pravdepodobne ešte nikdy v živote neprosil o odpustenie hriechov. Uvedomil som si, že hriechy oddeľujú ľudí od Boha, preto som prosil v tomto zmysle, aby Pán vypočul moju prosbu hneď a poskytol zvláštnu pomoc tým, za ktorých som prosil. Mohol som vidieť, ako rýchlo sa zmenilo správanie toho páru, keď na nich zapôsobil Duch Svätý. Moja príhovorná modlitba sa vlastne stala nástrojom na otvorenie cesty.

Hlbšie som pochopil, ako Ježiš riešil tento problém počas svojej služby na zemi.

Ochrnutému, ktorý dúfal v telesné uzdravenie, povedal: „*Človeče, odpúšťajú sa ti hriechy.*“ (Luk 5,20) Najprv sňal z neho bremeno hriechu, aby mu potom dal aj zdravie, ktoré mu chýbalo. Podobne povedal aj žene v Šimonovom dome: „*Odpúšťajú sa ti hriechy. Tvoja viera ťa zachránila. Chod'v pokoji!*“ (Pozri Luk 7,48-50.)

„To je podstatné,“ povedal som si. Moja prvá úloha týkajúca sa modlitieb za neveriacich je prosiť Ježiša, aby vzal bremená ich hriechov na seba. Veď on je ten skutočný „odborník“ na záchranu aj „beznádejných“ prípadov.

Ďakoval som mu za to cestou domov a prosil, ak to bude Božia vôľa o ďalšiu skúsenosť, v ktorej by bolo zjavné, ako mocne môže požehnať Svätý Duch, keď je odstránené bremeno hriechu.

Vedúci jedného veľkého drevárskeho a stavebného podniku ma upozornil, že hovorí s majiteľom bude ťažké, pretože veľa

vecí vybavuje mimo mesta. Naozaj bolo ťažké dohodnúť termín. Preto som sa tam zastavil vždy, keď som prechádzal okolo. Až posledný týždeň práce v tejto oblasti ma vedúci informoval, že majiteľ si praje ďalší inzerát a žiada pozmeniť niektoré texty v predchádzajúcom. Šéf bol vo svojej kancelárii, ale nemal dobrú náladu. „Musí sa starať o toľko vecí,“ poznamenal vedúci. Požiadal som ho, aby mi dohovorel záväznú schôdzku na konkrétny dátum. Popoludní som dostal odkaz, že majiteľ ma prijme ďalšiu stredu o desiatej.

Bol nádherný deň. Darilo sa mi. V tom podniku som sa cítil ako v úli, všetko bolo v pohybe. S vedúcim sme smerovali k pracovni šéfa.

„Pripravte sa na všetko,“ varoval ma manažér. „Keď na vás šéf zreve, nič si z toho nerobte. Smola, ale dnes má skutočne veľmi zlú náladu. Je to cena, ktorú platí za to, že je bohatý.“

Keď som vstúpil do pracovne šéfa, vôbec nezdvihol hlavu. Pozeral sa do papierov, ktoré mal pred sebou na stole.

„To je ale nezdvorilý človek,“ pomyslel som si v prvom okamihu. Potom som si ale uvedomil, že tento človek je pod strašným tlakom. Na tvári sa mu zračilo veľké napätie. Zrejme to bol vášnivý fajčiar, lebo jeho pracovňa bola plná cigaretového dymu a medzi zažltnutými prstami držal ohorok.

Vytočil nejaké telefónne číslo a hovoril s jedným zo svojich manažérov. Bol očividne nespokojný s výsledkom štvrtročného zisku jednej filiálky. Nezdvorilo pritom klial, a čím dlhšie hovoril, tým bol vulgárnejší.

„To je ale odporný človek,“ pomyslel som si, „je mi z neho na zvracanie.“ Potom som si spomenul na svoju modlitbu pred supermarketom. Tam som vyprosoval milosť pre bezbožných ľudí, aby som zakúsil, ako Boh sníma týmto strateným hriešnikom

bremeno hriechov a dáva svojho Ducha v boji proti „kniežatstvám a mocnostiam temnoty“. Teraz som však, nanešťastie, necítil túžbu modliť sa za tohto muža. Áno, vedel som, že je to nevyhnutné a správne, preto som sa prinútil k modlitbe:

„Drahý Ježiš, potrebujem tvoju pomoc! Práve necítim ani tú najmenšiu potrebu modliť sa za tohto zlého človeka. Pravdu povediac, radšej by som odtiaľto hneď odišiel. Ale ty nás vedieš k tomu, aby sme mali radi aj takých ľudí, ktorí nie sú hodní lás-ky, preto ťa teraz prosím o tvoju zvláštnu pomoc. Prosím, pomôž mi, aby som tohto muža nevidel takého, aký je, ale takého, akým sa môže stať pod tvojím dotykom milosti.“

Vzápätí som pocítil veľký súcít s ním a mohol som sa modliť ďalej:

„Zmiluj sa nad jeho stratenosťou a odstráň všetko zlé, čo nosí v sebe. Zbor tie gigantické steny opevnenia, ktoré si vybudoval a ktoré ho oddelili od tvojej tváre! Pane, prostredníctvom moci Ducha Svätého vyžeň, prosím, démonické sily, ktoré zväzujú jeho myseľ a nútia ho rozsievať biedu do životov iných. Obklop ho atmosférou svetla a pokoja, aby mohol s ním dnes prebývať Svätý Duch, prihovárať sa k jeho srdcu cestami spravodlivosti. Ďakujem ti, Pane, že vždy počuješ moje prosby o pomoc a o potreby iných.“

Rozhodol som sa, že meno tohto muža si pripíšem na svoj denný modlitebný zoznam. Hneď som pocítil, ako Duch Svätý začína pôsobiť.

Musím dodať, že moja kresťanská skúsenosť nie je závislá od pocitov, ale vždy je pre mňa dôležité, že „*tak hovorí Pán*“. Obava z toho, že Boh ma nechá niešťastie bremeno jeho zloby, ma opustila, keď som videl, ako milostivo pôsobí Duch Svätý. Netrvalo ani päť sekúnd a stal som sa svedkom veľkej

premeny. Reč toho muža bola úplne iná. Už nehovoril hrubo, aj hlas mu zmäkol. Slová boli inteligentné, mierne a rozumné. Aj výraz tváre sa mu zmenil. Dokonca sa usmieval, keď sa mi predstavoval.

„Som Denis D.“ Vstal od svojho písacieho stola a priateľsky mi podal ruku. „Pán Morneau,“ povedal po chvíľke, „som rád, že ste prišli. Je mi ľúto, že ste prišli práve dnes, keď musím riešiť samé nepríjemné záležitosti.“

Potom sa začal ospravedlňovať. „Musím vám povedať, že rozhovor, ktorého ste boli práve svedkom, nebýva častý. Aby som bol k vám úprimný, musím dodať, že som... som z času na čas nepríčetný. Nie som šialenec alebo zúrivec, ale deje sa so mnou niečo divné. Nerozumiem, prečo ma tak rozzúria veci, ktoré nikto nemôže zmeniť. Navyše sa mi zdá, že podobné incidenty sa dejú čoraz častejšie a intenzívnejšie. Príliš často pociťujem, ako vo mne narastá nekontrolovateľný hnev a potom bičujem všetkých dookola.“

Pochopil som, že toho muža veľmi trápi situácia, v ktorej sa nachádza. „Kvôli tomu musím mojich manažérov platiť dvojnásobne, inak by so mnou nikto z nich nerobil,“ dodal.

Vzápätí si uvedomil, že hovorí s celkom neznámym človekom. „Čo to robím, že práve vám rozprávam svoje životné patálie? Prosím, prepáčte, že vám tu servírujem svoje problémy. Hovorme radšej o vašom inzeráte, kvôli ktorému ste vlastne prišli.“

„Pán D., prosím, nerobte si starosti, môžete mi dôverovať. Prvoradou povinnosťou v mojom povolání je pozorne počúvať všetko, čo mi moji zákazníci rozprávajú. Dlhé roky som to úspešne robil. Ľudia mi veľmi často rozprávajú veci, ktoré nemôžu zveriť nikomu inému. Vravia, že sa v mojej prítomnosti cítia

úplne uvoľnene. Veria, že niekedy je lepšie otvoriť srdce niekomu úplne cudziemu, ako niekomu, kto ich dobre pozná.“

Jeho odpoveď ma prekvapila: „Roger, úplne súhlasím s tým, čo hovoria vaši zákazníci. Cítim, že z vás vyžaruje nejaká sila, ktorú ťažko definujem, ale mám pocit, akoby ste boli z iného sveta. Ešte nikdy som pri žiadnom rokovaní nezakúsil taký pokoj, ako teraz.“

„Ďakujem vám, pán D. Myslím, že sa vám teraz môžem zdôveriť, že od chvíle, keď ste telefonovali, som sa modlil, aby mocný Vládca vesmíru, Darca života požehnal váš život prítomnosťou Svätého Ducha. Len On môže priniesť pokoj do srdca a skutočne pomôcť.“

Chvílku sa na mňa skúmavo pozeral a potom povedal: „Už dávno som sa zriekol Boha a náboženstva, ale dnes ste ma priviedli k zamysleniu nad tým, že vesmírny Vládca a jeho moc sa dotýka zmysluplným spôsobom ľudských životov. Páči sa mi tá myšlienka. Nechápte ma, prosím, zle. Nemám v úmysle chodiť do kostola alebo niečo podobné, ale boli by ste taký láskavý a modlili sa za mňa naďalej? Budem to veľmi potrebovať.“

Ubezpečil som ho, že mi bude čťou pripísať si jeho meno na svoj „modlitebný zoznam“. Potom sme prebrali úradné záležitosti, kvôli ktorým som prišiel. Keď nastal čas rozlúčky, milo povedal: „Zídem s vami po schodoch, odprevadím vás.“

Cestou som sa ho spýtal, ako mohol vybudovať taký vynikajúci obchod. Po tvári mu preletel úsmev. Až k východu mi o tom rozprával. Pri lúčení sme si srdečne stisli ruky a prosil ma, aby som ho budúci rok znovu navštívil.

Ten rok som nepripravoval Zlaté stránky. Až o dva roky som navštívil tú oblasť ako vedúci obchodného oddelenia. Zavolať som mu. Mal veľkú radosť, že ma znovu vidí a bol veľmi zdvorilý.

Predstavil ma aj ľuďom vo vedľajšej kancelárii a povedal: „To je ten človek, ktorý mi dal úplne nový pohľad na život a ušetril aj pekný balík peňazí.“

Na tvári a v správaní toho človeka som spozoroval veľké zmeny. Priam z neho sálal životný optimizmus a radosť. Na tabuli, ktorá visela nad jeho pracovným stolom, bolo napísané: „Modlitba mení veci!“ V skutočnosti modlitba mení **ľudí!**

V tomto prípade som to bol aj ja, koho Boh požehnal zvláštnym spôsobom. Overil som si, že sa vyplatí modliť za zlých a bezbožných ľudí. Táto modlitebná skúsenosť podstatne ovplyvnila môj ďalší modlitebný život. Viedla ma k tomu, aby som prosil Božie odpustenie a pomoc Ducha Svätého aj tam, kde sa situácia zdá neprehľadná a beznádejná. Spoznal som, že to funguje!

Odvtedy ma dobrý Boh ešte veľakrát postavil do podobnej situácie. Naučil som sa modliť aj na diaľku, kým som išiel na rokovanie, a prosil som, aby Boh svojím Duchom pre drahocennú obeť Pána Ježiša pripravil cestu v ľudských srdciach. Som vďačný, že to robí dodnes a že som mohol byť mnohým ľuďom na požehnanie.

9. kapitola

Každý problém vyzýva k modlitbe

Ako manažér Severovýchodnej oblasti, ktorá pokrývala geografické územie ôsmich štátov, som väčšinu času trávil návštevami úspešných predajcov telefónnych zoznamov.

Po prezretí týždenných predajných správ som sa rozhodol, že musím navštíviť obchodných zástupcov Zlatých stránok v Pensylvánii. Moju pozornosť upútali predovšetkým výsledky jedného spolupracovníka. Predtým to bol špičkový predajca, teraz však jeho správy vykazovali podstatný pokles obchodných úspechov. Napadlo mi, že má určite nejaký problém.

V rozhovore sa mi Charles zveril, že jeho bývalá manželka, ktorá po rozvode dostala do opatery deti, mu robí veľké problémy. Bráni mu v styku s nimi. Okrem toho bývalá svokra „štve“ proti nemu deti. Pohlcuje ho to natolko, že sa len ťažko môže sústrediť na prácu. Ak sa situácia nezmení, nezostane mu nič iné ako zmeniť zamestnanie.

Spýtal som sa ho na meno svokry a povedal som mu, že sa chcem za ňu modliť. Povedal mi ho, no hneď dodal: „Pochybujem, že by tu niečo vyriešili modlitby, lebo moji rodičia sa za tú

starú ježibabu modlia odvtedy, čo som si vzal ich dcéru. Dokonca za ňu nechali slúžiť niekoľko omší, ale v našom domove sa nič nezmenilo k lepšiemu...“

Aby som to skrátil: pripísal som si jej meno, meno jej dcéry a detí na svoj modlitebný zoznam a každý deň ráno som sa za nich modlil. Prosil som najmä o to, aby Duch Svätý pomohol Charlesovi niesť to ťažké bremeno bez toho, aby ho to zlomilo.

Bolo zvykom, že v piatok popoludní medzi druhou a treťou hodinou podávali všetci zástupcovia Zlatých stránok telefonicky týždenné správy do centrály vo Virgínii.

Skôr, ako som v piatok odišiel domov, po tretej hodine som vždy vytočil centrálu a zaujímal sa o pracovné závery tých zástupcov, ktorí potrebovali moju oporu, dodanie novej odvahy a posilnenie viery. Veľmi ma zaujímala správa od Charlesa. Bolo potešujúce vidieť, ako mu Boh žehná, vedie a povzbudzuje ho. Jeho obchodné výsledky sa z týždňa na týždeň zlepšovali.

O nejaký čas som si všetko vypočul osobne, priamo od neho. Plný radosti mi rozprával, ako sa situácia u nich zlepšuje a vytráca sa napätie. Stále opakoval: „Vaše modlitby skutočne ľuďom pomáhajú.“

Hoci mi vedenie firmy zakázalo hovoriť v pracovnom čase s mojimi ľuďmi o náboženstve, predsa som mohol vyznať svoje presvedčenie. Bol som za to Bohu zo srdca vďačný, a veľmi ma potešilo, keď som sa dozvedel, že moji spolupracovníci o tom premýšľajú.

Lekár Charlesovi odporučil, aby sa vzhľadom na zdravotné problémy odsťahoval do Kalifornie. Pred odchodom nás navštívil doma. Na moje veľké prekvapenie rozprával Hilde v mojej prítomnosti, ako si ma moji spolupracovníci vážia. Jeden kolega vraj vyhlásil, že ak začne opäť chodiť do kostola, pôjde len

do „Rogersovho kostola.“ Stane sa adventistom a bude patriť k cirkvi, ktorá má moc Ježiša Krista.

Problém s alkoholom

George bol veľmi dobrý spolupracovník, ale cez víkendy mal problémy s alkoholom. Nebol ženatý, býval v Bostone, no na konci týždňa zostával v New Englande a pracoval tam na telefónnom zozname.

Raz v piatok popoludní sa opil a pre výtržnosti sa ocitol vo väzení. Zavolať manažérovi do telefónnej spoločnosti, aby ho prišiel vyzdvihnúť na kauciu. Nasledujúce ráno, keď vytriezvel, pochopil, že musí niečo urobiť, aby neprišiel o zamestnanie. Premýšľal o tom, že mi zavolá a poprosí ma o pomoc, ale vedel, že som abstinent a myslel si, že ho hneď prepustím. Radšej sa teda spojil s centrárou vo Virgínii a hľadal pochopenie u môjho šéfa, ktorý akceptoval „spoločenské“ pitie. Ale šéf ho odkázal na mňa ako na jeho priameho nadriadeného. Povedal mu, že v pondelok budem v kancelárii a bude mať možnosť so mnou hovoriť.

V nedeľu večer mi šéf zavolať domov a navrhol, aby som v pondelok zvolal všetkých kolegov a Georga prepustil.

Pomodlil som sa za túto záležitosť. Rozhodol som sa, že budem postupovať inak: s Georgom sa stretnem osobne a porozprávam sa s ním. Cestou do kancelárie som sa znovu modlil o múdrosť, ako mu to povedať ohľaduplne. Veril som, že Duch Svätý mu dá víťazstvo nad alkoholom, keď sa za neho budem modliť, preto by som ho nemal prepustiť. Najskôr ho však musí Duch Svätý viesť k tomu, aby sám požiadal o pomoc. Potom mi ale napadlo, že George je príliš hrdý, aby sa tak pokoril. Vráti spoločnosti materiály a firmu namieste opustí.

V skutočnosti bol ten muž kvôli celej situácii celkom zúfalý. Keď som počul, ako ma prosí o zľutovanie, poznal som, že sám so sebou zvädza ťažký boj, aby sa dostal zo závislosti od alkoholu.

So slzami v očiach ma prosil: „Prosím, dajte mi ešte jednu šancu!“ „George,“ povedal som, „dám vám ju, ale riskujem pri tom. Budem prosiť Boha, aby vám pomohol a dal vám víťazstvo nad alkoholom.“

Podakoval sa mi a povedal: „Viete, ja neverím, že modlitby mi môžu pomôcť. Moja matka sa za mňa modlí už pätnásť rokov ruženec a nechala za mňa slúžiť veľa omší, no nič to nepomáha.“

„Dobre, George, ale ja verím v zázrak. Uvidíme, čo sa bude diať!“ A potom to uvidel. Zázrak prostredníctvom Ducha Svätého sa konal. O niekoľko mesiacov mi rozprával, aký je šťastný, že zanechal pitie. Bol úplne oslobodený – pitie mu už neprinášalo nijaké potešenie.

Ešte raz by som chcel zdôrazniť: Aj keď Duch Svätý neznásilňuje vôľu človeka, môže podstatne zmeniť jeho konanie, ak sa za neho budeme vytrvalo modliť vo viere.

Zatiahnúť brzdy

Pri jednom stretnutí manažérov v Kansas City som sa prišiel s návrhom: urobiť niečo proti častej výmene obchodných zástupcov Zlatých stránok v našom oddelení.

Keď sme na letisku čakali na štart lietadla, hovoril som s dvomi inými manažérmi o novej koncepcii. Zdalo sa im absurdné, aby sa zástupca obchodného oddelenia pokúsil o niečo také. Znamenalo by to urobiť zo všetkých týchto ľudí špičkových obchodníkov, a to je nemožné. Niektorí majú súkromné problémy,

iní jednoducho nemajú schopnosti byť úspešní, tak nám zostáva len jedno riešenie: školíť stále nových a nových pracovníkov, čo je drahé.

Mne však bolo jasné, že keď Duch Svätý požehná mojich ľudí a tiež ich zákazníkov, môže to znamenať podstatné zlepšenie. Skúsenosti s Charlesom a Georgom mi to jasne potvrdili.

Ubehol nejaký čas a raz večer mi zavolať môj šéf z Kansasu. Strávil som tri dni v Massachussetts tým, že som mal pohovory s uchádzačmi o prácu obchodných zástupcov, ktorých nám odporučila jedna agentúra na sprostredkovanie práce.

„Koľko ľudí máte budúci mesiac v školiacom kurze v Kansase?“ spýtal sa zrazu. „Vyzerá to tak, že žiadneho,“ odpovedal som. Po dlhej pauze sa opýtal: „Budete mať kým nahradiť tých troch mladíkov, o ktorých sme hovorili minulý týždeň?“

„Keď sme o tom spolu hovorili, chcel som to urobiť. Dnes mám iný názor. Nezdá sa mi múdre prepúšťať ľudí, ktorí sú u nás ešte len päť mesiacov a v tom čase nemohli získať dostatočný postup, a zase prijímať iných a dávať toľko peňazí na ich školenie. Verte mi, že ani jeden z tých ľudí, ktorých máme prijímať, sa mi nezdá lepší ako tí traja, ktorých už máme. Ak súhlasíte, ja tých troch mladíkov zatiaľ neprepustím, budem sa im venovať. Vynasnažím sa, aby sa naše súčasné investície vrátili.“

„Som rád, že to hovoríte. Úplne s tým súhlasím.“

„Ako viete, náš viceprezident na poslednom rokovaní vyhlásil, že zaškolenie jedného muža nás stojí päťtisíc dolárov mesačne – a potom ho máme zamestnať len na päť mesiacov? Ak budete súhlasiť, môžem tým firme ušetriť za každého tých päťtisíc dolárov. Čo si o tom myslíte?“

„Zatiaľ si neviem predstaviť, ako chcete z tých troch mladíkov urobiť špičkových pracovníkov v oblasti obchodu, ale bol by som rád, keby ste sa o to pokúsili. Musím vám však povedať, že ak sa budete uberať týmto smerom, rozhneváte a znepriatelíte si vedúceho obchodného oddelenia. Založil prvotriednu výcvikovú školu. Predpokladal, že jej dverami prejde veľa vysoko kvalitných ľudí, ktorých budeme potrebovať, aby sme dosiahli vysoké percento úspešných predajcov.“

„Nechápem, čo by mohol mať proti tomu, ak by nás podporil viceprezident, aby sme sa usilovali o zníženie vysokej fluktuácie pracovníkov.“

„Vlastne by proti nemal nič mať, ale ak budete mať s touto taktikou úspech, nebude mu to po chuti, pretože razíte trend, ktorý ohrozuje budúcnosť jeho školy.“

„Vážim si, čo mi hovoríte, ale nič to nemení na mojich plánoch. Teraz tu máme ešte jeden problém. Hlavný obchodný vedúci očakáva, že v ďalšej triede bude tridsaťpäť ľudí. Vysvetlil som mu, že ich bude menej o tých troch. Možno vám bude ešte kvôli tomu volať.“

Potom som predložil svoje plány pred Pána a cítil som, že je to správne rozhodnutie. Bolo mi však jasné, že bude treba veľa času na modlitby za tých troch mladíkov. Tri týždne som strávil s nimi v teréne a potom som sa každému z nich venoval osobne ešte týždeň. Chodil som s nimi na všetky obchodné rokovania a aby som ich príjemne prekvapil, dva dni som ich sám viedol. Podarilo sa mi motivovať ich tak, aby našu spoločnú prácu zobrali ako radostnú príležitosť. Veľa sme sa rozprávali aj o ich rodinách a mnohých iných veciach. Tak ich to povzbudilo, že dosiahli veľmi dobré výsledky. Cítil som, že takto ma vedie

Boží Duch a že prostredníctvom mojich príhovorných modlitieb bohato požehná aj ich domovy.

Čím viac ľudí som spoznával, tým viac sa predlžoval môj modlitebný zoznam. Na cestách som často v aute vypínal rádio a sústreďoval sa na modlitby za svojich spolupracovníkov. Výsledkom bolo, že moja filiálka bola známa veľmi nízkou výmenou pracovníkov. Môj šéf ma predstavoval našim personalistom ako muža, ktorý vie brzdiť fluktuáciu zamestnancov a ušetriť tak firme veľa peňazí. Dobre vedel, že moja múdrosť a úspešnosť pochádzajú zhora, od Boha. A ja som bol o tom presvedčený dvojnásobne.

V období, keď som sa stal obchodným vedúcim Severovýchodnej oblasti, bol tento obvod zo všetkých najvýnosnejší. Vďaka Božiemu požehnaniu sme za niekoľko rokov boli zo všetkých najproduktívnejší. V roku 1977 sa náš obvod dostal na prvé miesto a získali sme zvláštne ocenenie Masters Circle Award.

Odvtedy až do roku 1981, keď som z firmy odišiel, mal náš obvod najnižšiu fluktuáciu predajcov a podľa všetkých ekonomických ukazovateľov stál najvyššie.

Doslov

Ako som už v tejto knihe rozprával, Boh vypočul veľa mojich modlitieb za iných ľudí. Oveľa viac je však tých, ktoré nevypočul, pretože z rôznych príčin nemohol.

Modliť sa za iných je zvláštne povolanie a duchovný dar. Dostal som ho, aby som ním slúžil. V živote každého z tých, za ktorých som sa prihováral, pôsobil Boh odlišným spôsobom. Často nevypočúva naše modlitby takým úžasným spôsobom, ako som to zaznamenal v tejto knihe. Prihovorné modlitby však očakáva od všetkých svojich detí. Praje si, aby sme sa modlili za ľudí, s ktorými sa stretávame.

Milí čitatelia, pozývam vás, aby ste zvažili všetky zásady, ktoré som objavil vo svojich modlitebných skúsenostiach a mocou Ducha Svätého niektoré z nich uplatnili. Kiež aj vy spoznáte tú úžasnú, Bohom darovanú radosť zo služby prihovorných modlitieb za iných.

Biblické verše sú citované z viacerých slovenských prekladov Písma svätého, najmä však z týchto prekladov: Biblia, Písmo sväté Starej a Novej zmluvy, Slovenská biblická spoločnosť 1991 i Písmo sväté, Nová zmluva a Žalmy, slovenský ekumenický preklad SBS 1995.

Použité skratky

- CK Cesta ku Kristovi (Steps to Christ)
MH The Ministry of Healing
MVB Myšlinky z Vrchu blahoslavenstiev
(Thoughts from the Mount of Blessing)
KP Kristove podobenstvá (Christ's Object Lessons)
PP Patriarchovia a proroci
(Patriarchs and Prophets)
T Testimonies for the Church
TV Túžba vekov (The Desire of Ages)
SA Skutky apoštolov (The Acts of the Apostles)
VSV Veľký spor vekov (The Great Controversy)

Obsah

Toto je dom smrti	9
Svätý čas	21
Rast v milosti a poznaní Boha	32
V Ježišovej „intenzívnej starostlivosti“	43
Modlitby s vysokými podielmi	57
„Večný“ modlitebný zoznam	70
Príhovory za mladých ľudí	77
Modlitby za bezbožných	82
Každý problém vyzýva k modlitbe.....	92
Doslov	99
Použité skratky	101

Roger J. Morneau

***Neuveriteľné vypočutia
modlitieb***

Ako Boh zasahuje, keď sa jeden muž modlí

Preklad Advent-Orion

Redakčná úprava Darina Matisová

Technická redakcia Miroslav Priehradný

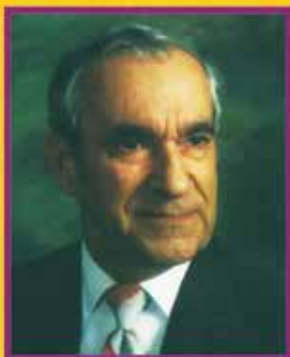
Zodpovedný redaktor Mikuláš Pavlík

Vydal Advent-Orion s.r.o., Šafárikova 9, 038 61 Vrútky

www.adventorion.sk

Prvé vydanie 2002

ISBN 80-88960-85-1



"Neuveriteľné vypočutia modlitieb" je kniha o tom, "ako Boh zasahuje, keď sa jeden muž modlí". Po jej vydaní dostal autor stovky listov a telefonátov od ľudí, oslovených duchovnými skúsenosťami autora. Delili sa v nich o svoje vlastné úžasné skúsenosti s prihovornými modlitbami, ku ktorým ich kniha inšpirovala a povzbudila. Nasledovali ďalšie tituly: Ešte neuveriteľnejšie vypočutia modlitieb, Keď potrebuješ neuveriteľné vypočutia modlitieb.

Roger J. Morneau prešiel dramatickou skúsenosťou obrátenia, ktorú opisuje vo svojej prvej knihe Cesta do nadprirodzeného sveta. Svoj život popri práci obchodného zástupcu zasvätil službe prihovorných modlitieb.

Autor rozpráva o zázrakoch v životoch iných ľudí, ale aj vo vlastnom živote, ktoré mohol prežiť prostredníctvom modlitieb.

Kniha Rogera Morneaua neponúka "recept" na použitie, ale autenticky prežité skúsenosti, ktoré prinášajú čitateľovi duchovné prebudenie a povzbudenie, aby zintenzívnil vlastný duchovný život.

Dar modlitby je jedným z darov Ducha Svätého. Vďaka nemu sa aj vy môžete stať kresťanmi schopnými prekonať i ťažké obdobia života. Ak uveríte v moc prihovornej modlitby – a táto kniha určite posilní vašu vieru – aj cez vás bude prúdiť požehnanie k ľuďom vo vašom okolí. Keď budete ich potreby pravidelne a intenzívne predkladať Bohu vo viere, prežijete zvláštne vypočutie vašich modlitieb a budete očakávať veľké veci.